

Yeni bir merhaba,

“Kesilen gazete kupürleri, alıntı şiir ve yazıların beyaz kâğıt üzerine kaleme geçirilişi, bedenleri küçük ama yürekleri büyük gençlerin kendi duygularını şiir, hikaye, deneme yoluyla anlatışı... Ve bir gece vakti, derlenen bu eserlerin yurdun panosuna asıldıktan sonra sabah herkesle beraber ama panonun gayet gerisinden duyulan sevincin, heyecanın ve gururun tarif edilemez hissiyatı...”

Eğitim-öğretim yurtlarında yaşanan bu hadise, belki birçoklarımız için tanıdık gelecek bir manzara. Hikâye aynen böyle olmasa bile, herhangi bir ürün çıkarmak için gösterilen gayret ve fedakârlıkların sonrasındaki hissiyatlar yukarıdakinden farklı değil.

Elinizdeki bu dergi; bir yurt dergisi. Teknolojik imkânlar ve enstrümanlar farklılaşsa da yaşanan duygu aynı.

Yurt hayatında sadece ekmeğini, kıyafetlerini, kalemlerini ve dahi notlarını değil, sevinç ve hüznlerini de paylaşan gençler, duygu ve düşüncelerini ortaya koyacak bir platform oluşturdular: B12 Dergisi; Gençliğin Kültür ve Sanat Deposu.

B12 Dergisi, gençliğin kültür ve sanat alanında ihtiyacı olan tüm vitaminleri içeriyor: Şiir, deneme, makale, hikâye, araştırma, çizim, fotoğraf, film, kitap, dergi, şehir ve insan gibi günün her saatinde aç veya tok karınla alınabilecek, yan etkisi olmayan kültür sanat vitaminleri.

Gençlerimize, kendi duygu ve düşünce dünyalarını ifade edebilecekleri, yetenek ve kabiliyetlerini ortaya koyabilecekleri bir imkân açtık ve gerisini onlara bıraktık. Derginin isminden tasarımına, içeriğinden kapağına kadar tüm süreçler gençlerimizin marifeti. Biz onlara güvendidik ve elinizde merakla, heyecanla ve gururla okuyacağınız bu dergiyi ortaya çıkardılar. Şimdi onlar, kendi etkinliklerinin, şiir ve yazılarının, röportaj, araştırma ve diğer çalışmalarının derlenip basılı bir dergi olarak elimizde olmasının haklı sevinç ve heyecanını yaşarken, bizler de gençlerimizin bu başarısından duyacağımız gururla göğsümüzde inşirah, dilimizde dualarla, sonraki sayılar için onlara güç, kuvvet ve istikamet temennilerinde bulunalım.

Elbette eserleri ile katkı sağlayan gençlerimize teşekkür ederken, bu derginin mutfağında ekibi diri tutup yönlendirerek liderlik eden derginin editörü Birgül Karakaş'a, yazı işleri sorumluluğunu üstlenen ve aynı zamanda röportajları derleyen Göksu Bayram'a, tüm yazıları tek tek inceleyerek edit ve redakte eden Büşra Kaya'ya, her bir çalışma için resim ve fotoğraf araştıran ve en güzeli ile bizi buluşturan Aslı Tuna'ya, tasarımları ile gözlerimizi şenlendiren genç yetenek Nebahat Er'e, haberleri hikâyeleştirerek okuma zevkimize sunan Kübra Gülsoy'a, dergi isminin belirlenmesinden itibaren sosyal medyada kısa ve süreli haberlerle ilmek ilmek kamuoyunu hazırlayan ve edebiyat dünyasında dergi hakkında merak uyandıran tanıtım sorumlusu Mine Gül'e ve işin mutfağında her türlü desteği ile tüm genç arkadaşlarımıza hassaten teşekkür etmek isteriz. Dergi fikrinin ortaya atılmasından basımına kadar desteklerini esirgemeyen Ensar Vakfı Yurt Koordinasyon Merkezi yöneticilerine, Genel Müdür Hüseyin Kader'e ve Vakıf Mütevelli Heyet Başkanı ve üyelerine ayrıca teşekkürlerimizi sunarız.

Cemil Meriç'in deyimi ile “Kitap fazla ciddi, gazete fazla sorumsuz. Dergi hür tefekkürün kalesi. Belki serseri ama taze ve sıcak bir tefekkür. Kitap, çok defa tek insanın eseri, tek düşüncenin yankısı; dergi bir zekâlar topluluğunun”. Hür teşebbüsten hür tefekkürün eserlerini saygıyla sunarız.

Abdullah Serenli
Genel Yayın Yönetmeni

B12 Dergisi

Yıl:1 Sayı:1 Bahar 2017

ENSAR VAKFI Adına İmtiyaz Sahibi

İsmail Cenk DİLBEROĞLU

Genel Yayın Yönetmeni

Abdullah SERENLİ

Yazı İşleri Müdürü

Göksu BAYRAM

Yayın Editörü

Birgül KARAKAŞ

Yayın Kurulu
Abdullah SERENLİ
Göksu BAYRAM
Birgül KARAKAŞ
Mine GÜL
Büşra KAYA
Aslı TUNA
Nebahat ER
Kübra GÜLSOY
Mehmet CEBECİ

Fotoğraf-Çizim Ekibi

Aslı TUNA

Medya
Mine GÜL
Mehmet CEBECİ

Tashih
Büşra KAYA

Grafik-Tasarım
Nebahat ER

Yurttan Haberler
Kübra GÜLSOY
Büşra KAYA

Bize Ulaşmak İsterseniz;
b12kulturdepo@gmail.com
www.b12dergisi.com

  @b12dergisi

Dergi ücretsiz dağıtılmaktadır.

İÇİNDEKİLER

ŞİİR

Hayal Dünyam
Bir Söz
Lal
Gecelerin İçimize Bıraktığı
Özlenen
ZŞA
Seslenesim Var

DENEME

Mevsimsiz Sabahlar
Kudüs'te Hakikatı Haykırmak
Her Bitiş Bir Başlangıçtır
Unutma
Biz Mi Ben Mi?
Süleymaniye'den Eminönü'ne
Bir Şiir Tasavvuru
İstanbul'daki Öğrencilerin Ulaşım Araçları Kullanımı Üzerine
Ya da 'It's All Right Ma; I am Only Bleeding'

RÖPORTAJ

Sedefkar Fatma Ayrar
Kadırgalı Arif Amca
B12 8. Uluslararası Dergi Fuarı'nda

ELEŞTİRİ

Soğuk Ülke İsveç'ten Çıkabilecek En
Sıcak Film "A MAN CALLED OVE"
Esir Şehrin İnsanları
Postmodern Ebeveynlik

GEZİ

Abbara
Anlat İstanbul'u

YURTTAN HABERLER

*Ensar Vakfı Yurtları Dergisidir.
Tüm Hakları Ensar Vakfı'na Aittir.*

HAYAL DÜNYAM

Bilirim ki, tüm güzellikler hayal ederek başlar.
Bu yüzden bir dünya oluşturdum düşlerimde...
Kötüye dair hiçbir duygunun ve korkuların olmadığı bir dünya.
İnsanın insanı, insan gibi sevdiği,
Hoşgörüyü gördüğü bir dünya.
Siyahla beyaz gibi yan yana gelince anlam kazanan farklılıkların
hüküm sürdüğü,
Çocuklarda daima gülümseyen yüzlerin olduğu,
Sen, ben; onlar, bunlar değil
Biz olduğumuz, bir olduğumuz bir dünya.
Sonra...
Karanlık her yere hakim olduğunda yıldızlar serperdim semaya.
Annesiz çocukları,
Annelerine yakınlaştıracak yıldızlardan parlak salıncaklar olurdu.
Hayatın devam ettiğini gösteren güneşi eklerdim.
Yedi renk değil, tüm renkleri içeren gökkuşağı oluşturdum,
Her bir rengin hayatıma kattığı anlama sınırsız tutunurdum.
Yağmur damlacıkları çizdim sonra
Ama öyle şeffaf olmazdı damlacıklar,
Güzel olanlar kirlenmemeliydi küçük dünyamda.
Üzerine düştüğü insanın ruh haline göre renklenirdi damlacıklar,
İşte o zaman herkesin dertlerinin, hüznlerinin ve isyanlarının
olduğunu anlar,
Daha fazla yardım eder,
Daha az isyan ederdik...
Güç; parası olanın değil,
Kalbinde sevgi taşıyanın olurdu.
Silahlarla değil,
Sevgiden oluşan görünmez kalkanımızla güvende olduğumuzu
hissederdik.
Zararsız olanlar uzun ömürlü olurdu dünyamda,
Mesela, kelebekler bir günü bin yıl yaşardı
Rengarenk kanatlarıyla özgürlüğü ve güveni dağıtırcasına kanat
çırpardı.
Kırılgan kimse olmazdı,
Kırıcı kimse olmadığından...
Böylece yara bandıya ihtiyaç olmazdı.
Belki mutluluk gözyaşlarını silmek için
Peçete satan birkaç dükkan inşa ederdim.
Öyle bir bağ olurdu ki evrenimde,
Her bir canlı arasında ihtiyaçları ortadan kaldıran para değil,
O bağ olurdu...
Kimse kimseden üstün olmazdı,
Yardım eli uzatanlar daha fazla değer görürdü.
Tüm bunları oluşturduktan sonra,
Gerçek dünyamda olmasını istediklerimi,
Hayal dünyamdan izleyebilirdim...

BİR SÖZ

Tek bir söz yeter anlatmaya
Göstermeye ve yaşatmaya

Bir söz kalbi yaralayan
Ve yine bir söz baştan onaran

Sevdaların, acıların tek sırrı bir söz
Tüm kapıların anahtarı yine bir söz

Sükûtun ardındaki hakikati bildiren;
Gözünle göremediğin

Ya kabuğunun altındaki sarıyı beyaz yumurtanın
Ya da gönlünün dalgalarını bir insanın

Bazen sebebidir "iyi ki" kelimesinin
Bazen pişmanlığın ta kendisi

Bir söz çıkar benden ve durur zaman
O söz ki ya ah ettirir ya aman.

Tek bir söz
Ve yine bir söz...

Lâl

Gitmek kalkansız savaşa girmek
Kalmak yazgısı suskunun /

Sapa şehri uğraklığım
Gidilmez dendiye de
İnadına gitmeleri denedim
Heybemde uykusuz gecelerim
Uslanmadı 'inadına'demelerim.

Her uyku deli toynak hırpalanış
Düşler çaresiz avuntu
Dışarıda tenhaliği ihanetlerin,
Üşüyesi ellerim perçemimde kahr,
Hoyratlık ecinni panayırım
Ölmek çoğul yalnızlığım

Ellerim anne rahminde cenin
Karakışta zulüm ölüm haberi gurbetliğin
Duvarları yok ölünün düştüğünü gördüm
İçimde buzuldan dağ titrekliliği sessizliğim

İssiz kaldım
Kesildi sokak başlarım
Barikatlar ardında çocukluğum
Babam cam arkasında sır
Adını çaresizlik koyduğum

Soluksuz kalınmış bir yolun koşucusu
Fırtınalarda esrik kalan düşlerim
Susku terekemde tufan
Uçurum çırılçıplak zina mahsulü çocuk
Ben infilak etmeli artık dehlizleri cerihamın

Kaçak bir öykünün izdüşümü hayallerim
İçimden giderse biter sandığım
Sancılı nöbetlerim
Oysa,koca bir yanılgı bu
Ertelenmiş çaresizlikti yaptığım

Biteviye hayat boğazımda dilsiz çığlık
Yaşadıkça yas'landım yasaklandım
Kuytulara mülteci ıssızlığım

Gecelerin İçimize Bıraktığı

Vurur penceremize rüzgarlar
Dağınık yaralar halinde kalırsınız
Geceler ki ölüm gibi yürür üzerime
Canevimden vururlar beni

Ben göğsümü darmaduman olsun diye açmadım
dünyaya

Açmadım tuzlu taraflarımı
Yaralarınızı serpmeniz için
Siz, ademin ve havvanın çocukları!
Bu zavallı kalbi kevgire çevirdiniz
Tam yirmi iki sene üzerinde tepindiniz
Urganı verip eline bilinmeyen diyarlara gittiniz
Gelmeyin artık bir daha
Kuşların terkettiği bu şehre
Ben yalnız başıma
Tonlarca ağırlığı yükleyerek sırtıma
En dokunaklı tarafımla
Gelip başkaldıracam
Gecenin o sarsılmaz saltanatına

Göğsüme hınçla vuran bir şey var
İçimi yangın yerine çeviren
<İÇİM>
Görülüyor işte, içler acısı
Ne felaket
Her gün kayıpların verildiği
Mutluluğun hiç uğramadığı o memleket
Ya Rab! biraz yardım et.

Bunlar son sancılardır
Son terleyişler
Şair kanının döküldüğü bir demdir
Allah aşkına
Muhammed aşkına
Kıyama gelmiş şiirler aşkına
Bırakın
Takılı kalmasın boğazımda bu ağır cümle
Bir dua çarpmalı
Dünyanın kirliliğine
Bırakın
Gözlerimde biriken cehennem suları
Can vemeli
Merhem olmalı
Çocukların çatlamış umutlarına

Ne sözümüz utandırabilirdi dünyayı
Ne gözümüz ışıltı verdi karanlıktakilere
Kaldık gecenin kasvetiyle başbaşa
Kaldık binbir cinnetin tam ortasında
Umarım sağsalım çıkarız sabaha
Biliyorum, olmayacak
Yatışmayacak kalbim reyhanların arasında
Ne yapsam da
Yetişemeyicem beni bekleyen mis kokulu
bahara
Herşey bitecek, bir biz kalıcaz
Ben
ve gece
ve miktar yara
Sabaha kadar birbirimizle uğraşacağız...

ÖZLENEN

Gel gelelim ve git
Karanlıklar arasında,
Bul beni ya da
Savur yüzüme
Çizdiğim tüm eğrileri.
Kavra bileklerini sıkıca.
Dizlerimi yüzen kızgın kumlardan,
Çek ve kopar.
Serinlesin yüreğim,
Vahamızın sularında.
Kurtar kelimelerimi,
Mavzerlere hedef olmaktan
Adımlarım,
Takip etsin adımlarını
Harcım daha fazla kurumadan.
Uyandığımda da göreyim seni,
Rüyamda olduğun kadar,
gerçek ve hissederek.
Kaybolmak pahasına dünyadan,
Yaklaşım en aydınlık olana
Yaklaşalım ki,
Sıyrılalım
Omuzlarımızdaki siyah cegetten.
Benliğimiz pekişsin
ve eskisin varlığımız
Dualarımız nasibimiz olsun,

- Duymak, dokunmak ve koklamak ve de solumak
Tam anlamıyla hakikati
İkiden Bir'i celbetmesi hilkatın -

Tohumlar serpelim ardımızdan,
Gökyüzünün gri tonlarına,
Sonumuza eklerken biz sonsuzu,
Yeşersinler beyaza çalarak.
Sesimiz kucaklasın,
Gelecek olan meltemleri
İsimlerimizi zikretsınler;
"Bir zamanlar..."

Derken onlar,
Zamanın ötesinden tebessüm edelim.

Düşlerimdeki sevgili,
Sen,
Bul beni
Ya da git.

ZŞA

Biz insanlara üzüliyorum
Berbat haldeyiz.
Ben yeşili severmişim
Beton yığınlarının karmaşık labirentlerinde
kaybolunca anladım bunu.
Ben insanı da severmişim
Bir çocuğun donuk yüzünde keşfettim bunu.

Sanki bütün bu insanlar düşünmeden
yaşıyorlarmış gibi, Tanrım, ne korkunç !
Oysa ben yaşayamıyorum düşünmekten.

seslenesim var sana
memleketimden,
memleketim dediğim ta
en içimden,
gözlerinin mühürlediği
bir garip köyden,
kokunun yeşerttiği bir
yayladan,
sesinin neşelendirdiği
bir düğünden,
nefesinin hayat verdiği
bu cılız bedenimden,
seslenesim var...

MEVSİMSİZ SABAHLAR

Mavi pencereli camın kenarında kırık sandalyesinde sallanarak dışarıyı izliyordu Majid amca. Ev o kadar sessizdi ki kulağında akrebin yelkovanı kovalayış sesleri yankılanıyordu.

Doğru ya nasıl sessiz olmasın ki? 15 senedir yalnız yaşıyordu. Aslında o kendisinin yalnız yaşadığını kabul etmiyordu. "Gelecek" diyordu "Bir gün gelecek benim Rubanim, kavuşacağız." Rubani teyze 15 yıl önce Majid amcanın karşısında duran boş sandalyede sohbet ederken ansızın bir uykuya dalmıştı. Öyle bir uykuydu ki bir daha hiç uyanmamıştı. O gün bu gündür Majid amca gecesini gündüzüne katarak mavi pencerenin kenarında Rubanisini bekliyordu. Bir yandan gecenin hüznüne düşen kar tanelerini izliyor bir yandan da Rubani teyze ile anılarını düşünüyordu. Ne de güzeldi Rubani teyze gençken... Gerçi o yaşlandığında bile Majid amcanın gözünde dünya güzeliydi. Öyle severdi Majid amca onu "Rubanim, dünya güzelim" diye seslenirdi. Kerpiçten küçük bir evleri vardı. Babasından kalmaydı Majid amcaya. Onlar en çok mavi pencereli camın kenarında sandalyelerin de oturup dışarıyı izlemeyi severlerdi. Çay yapardı Rubani teyze, hayallerini anlatırdı Majid amca. Birlikte yapmışlardı o iki sandalyeyi, belki de bu yüzden bu kadar çok seviyorlardı onları. Yoksuldu Majid amca, hem yetim hem öksüzdü. Rubani teyze onun tek dayanağı olmuştu. Gün boyu tarlada çalışıp yorulur eve gelir gelmez Rubani teyzenin yaptığı yemekleri yer sofraya onsuz oturmazdı. Onun yüzüne bakınca tüm yorgunluğu giderdi. "Rabbim seni başımdan eksik etmesin Rubani'm sen olmasan nasıl geçer

bu ömür, yüzündeki gülümsemen olmasa gider mi yorgunluğum" deyince Rubani teyze "Şu kapıdan giren sen olmasan güler mi benim yüzüm Majid bey" derdi. Onlarınki öyle bir aşktı. Ne sevgisi eksikti ne saygısı. İlk kez ayrı kalmamıştı Majid amca ile Rubani teyze. Askere gittiği zamanı hatırladı. Tam 24 ay ayrı kalmışlardı. Geri döndüğünde Rubani teyze "Ah Majid bey şükürler olsun döndün. Geçen 24 ayın her günü ne mevsimsiz sabahlar yaşadım bir bilsen" dediğinde gülmüştü Majid amca "Demek bensiz günlerine mevsimsiz sabahlar diyordun Rubanim. Rabbim ayırmasın bu ayrılıklar da aşılır" demişti. İlk kez ayrı kalmamışlardı ama bu ayrılık hepsinden uzun sürmüştü.

15 yıl Majid amcaya bir asır gibi gelmişti. Yıllardır kırık sandalyede Rubani teyzenin yalnızlığını gözlüyordu. Ve dilinden şu sözler döküldü:

"Şu pencereler şahit Rubani'm her gece sabahlara kadar uyumayıp dönersin diye bekledim. Geçen mevsimsiz sabahlar şahit Rubani'm seni hiç unutmadım. Biliyorum bir gün kavuşacağımızı."

Gözleri kapanmıştı Majid amcanın. Kolu sandalyenin kenarından aşağı düşmüştü. Kırık sandalye yavaş yavaş sallanıyordu. Rüzgarın esintisi ile açılan mavi pencere Majid amcanın Rubanisine kavuştuğunu müjdelercesine gıcırdadı. İçeri giren rüzgar gaz lambasını söndürdü. Belli ki bitmişti mevsimsiz sabahlar. Kavuşmuştu Majid amca Rubanisine. Geriye Majid amcanın yüzündeki Rubanisine kavuştuğunu gösteren o minik gülümseme kalmıştı.

Kudüs'te hakikati

haykırmak...*

3 bin yıl öncesini yaşayabilir mi zamane...

*

Ayı, güneşi ve yıldızları bırakıp Rabbini arayan, evinin geçimini put yapımından sağlayan amcasına (babalık?) rağmen, elinde balta ile putları yerle bir eden, hakikati haykırmak adına yalnız kalmayı göze alan

çünkü hakikatten yana olacaksan yalnız kalmayı göze alacaksın

İbrahim'i bilirsin de, **El-Halil'** de dolaşırken ateşin onu nasıl serin kıldığını iliklerine kadar hissedersin

ve kendini ateşten koruyacak şeylerden kaçarak mancınıkla uzağa sen fırlatarsın ruhunu ve sen gidersin, seni serinletecek ateşe gidersin...

*

El-Halil' de dolaşırken, şehrin çoraklığını Yakup'un elinde Yusuf'un gömleği ile gözyaşlarının gözlerini kuruttuğundan olduğunu bilirsin de, kardeşin kardeşe yaptığını, hesabın üzerinde hesap olduğunu anlarsın

Allah her şeyden haberdardır

El-Halil' de Yusuf, tüm iffeti ile geçer önünden ve sen güzele hasret bu topraklarda güzelliğin timsalinin ağır imtihanını yaşarsın.

Asil soyuna hürmetle İshak'ın, soydan asabiyet üreten, tüm varlığını soya bağlılığa adanmış kavmin barbarlığını görürsün...

*

Ve sonra çukura inersin,

deniz seviyesinin yüzlerce metre aşağısında **Lut Gölü'**nü görürsün cehennem sıcaklığında,

göle baktıkça, yüzüne vuran sıcak sonrasını da bildirir sana, esfel-i safilin diyarında ne ararsın

gezip dolaşıp hiç ibret almaz mısın?

Uğultular... Sodome ve Gomore'yi helak eden ıslığı iştirsin de kulaklarını kapatmaz mısın tüm batıl fısıltılara...

*

Tek İlahı inandıran Musa, kavmini kardeşine emanet edip Tur-i Sina'ya çıkar Rabbi ile konuşmaya,

rahmanın rahmeti ile yaşayın nimetler içinde

nankör insan, hemen nasıl döner, aciz bir varlığa, kendi eli ile yaptığından medet ummaya,

görür Musa, Rabbi'nden aldığı On Emir tabletlerini fırlatır elinden,

tevhid, tek ilah bilmek her şeyin en başında gelir, bunu bilmeyene başka ne gerek

kahreder kendini, vurur halkına sahip çıkmayan kardeşine silleyi, yeniden başlar her şeye

ve Allah yeniden başlayanların yardımcısıdır

Eriha' da sen alırsın taş tabletleri eline ve Allah der okursun On Emir'i

“başka ilah olmayacak, put yapmayacak ve onlara ibadet etmeyeceksin, öldürmeyeceksin, çalmayacaksın, komşunun hiçbir şeyine tamah etmeyeceksin...”

*

azgın insanın peygamber sabrını nasıl çatlattığını görürsün Nebi Yunus makamında, **Halahul'** da,

Rabbin isterse balık karnında yaşatır seni,

yaşamak Rabbin için ise, her şeyini bırakıp hazır olup olmadığını sorarsın kendine

modern insan, ne de çok terk edemediğin...

*

Sion Tepesinden sesler gelir,

Davut dövdükçe demiri, ateş gönlünü yakar

İnsana söyletemediğini demire söyler; Suphanallah, la hâvle ve la kuvvete illa billâh

gökte ve yerde olan her şey Allah'ı tespih eder

sen çepeçevre dünyanı demirden kuşatmışken, demiri yaratan

* İtalik ifadeler; düşünür ve şairlerden alıntı ile ayetlerden oluşmaktadır...

“

Rabbin isterse balık karnında
yaşatır seni, yaşamak Rabbin için ise,
her şeyini bırakıp hazır olup
olmadığını sorarsın kendine
modern insan, ne de çok terk
edemediğin...

rabbini unuttur musun, anarsın

*kendisinde müthiş bir güç ve insanlar için birçok faydalar
bulunan demiri yarattık - ki insanlar ondan yararlansınlar...*

*

Beytlahm' de, Meryem'in temiz bakireliği, üzerinde taşıdığı dünyanın
bütün kirlerini kenara bırakır sana; mahcup haya eder, utanırsın, doğum
mucize doğan mucize...

kun fe yekun

*

zeytin ağacının altında 13. havariyi herkesten önce sen fark edersin,
bilirsin ama sesin çıkmaz, duyulmaz haykırıların, göz göze gelirsın
tutmak istersin yetişmez kolların,
fark edebilseydin

bilirdin ne yapacağını, hainlerin cezası bellidir şeriatta, bütün hainlere
ibret

incire ve zeytine andolsun

zeytin mübarek bir meyve olur ama artık ağaç sadece zeytin vermez senin
için

Hayır, Allah onu kendine yükseltti

şairin dizeleri dökülür dilinden

*“İsa Golgota'ya çıkarken tökezlemeden önce, önu sıra
sendeleyip ayağı burkulan bendim”, ah ben olsaydım
nidaların yükselir **Zeytin Dağı'**ndan...*

*

Süleyman Mabedi'nin üstünde yükselen Kudüs'e hasret gönüllere kendini
daim hatırlatan yapıt...

Kubbet-üs Sahra

Taş, ilk ve tek kutsal vazifesini yapar

Nebi yükselirken arş-ı âlâya, ayağına destek olur peygamberin, zorlar
kendini magmadan koparırcasına, ne kutlu görev...

Yaratılmışların en kutsisi insan, taştan bigane mi kalır

*ayetlerimizi göstermek için, kulunu geceleyin Mescid-i
Harem'den etrafını mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya
yürüten Allah, Sübhandır...*

Rabbi katından müjdelerle gelir peygamber... onlarca peygamber geldi,
uymadın insan, bu son peygamberin getirdikleri...

Kurtar kendini...

insan ne de çabuk unutuyor

şimdi sen taş ol, kutlu nebinin ayaklarının altına sen âmâde,

*

Kudüs'e git!

Sabah ezanları ile gir şehre

Mescid-i Aksa haremde secdeye dur, tüm huşu ve tevazuunla münacat,
peygamberlere selam

hakikati haykır, tek hakikati, 3 bin yıl öncesinden peygamberlerinin
Kudüs'ten haykırdıkları gibi

ruhunu ve bedenini yeniden yoğur

bugüne sen taşı sözü...

Allah-û Ekber, Lâ İlâhe İllallah, Allah-û Ekber

Kudüs

12-15 Zilhicce 143- 14-17 Eylül 2016

Her Bitiş Bir Başlangıçtır

An olur tüm sözlerin karanlıkta kalır. Tek kelimelik tanımlarda ararsın kendini. Bilmecenin ipucuna bağlı öykülerin olur. Gecenin yüreğini yırtan tek sözün aydınlığında kalır gözbebeklerinin irisi. Kanayan tümcelerine hasret, dişlenir eti-kemiği suskunun. Kapı ardında sır gibi dururken sülu-

etin, sokağa iner adımların; gözlerin dokunduğu yer karanlık; içine çöreklenen çaresizlik kadar zifir. Deli taylar geçer düşlerinden ve paçavraların savrulur tenine dokundukça, leyl. Tüm vuslatların demir parmaklıklar ardında ışıldayan kandil. Aklın düşer bir an kibrit çöpü aydınlığındaki

hayatların gerçekliğine. Karanlığı çoğaldıkça insanlığın ne çok büyür tek göz aydınlığının anlamı. Eli ayağı kesik gecenin karanlığında el yordamıyla ulaşılan kibrit çöpü aydınlığının ne büyük umut barındırdığı en çok da bu dem bilindir. Nasıl da hayata bağlar "Bir Kibrit Çak Karanlığa" diyebilmek.

Düşe durursun sonra kibritçi kız masalına öykünerek. Her kıvılcım biraz daha ulaştırır seni, annenin aydın yüreğine. Bir parça daha alır çaresizliğini. An be an sinersin koynuna umudun. Tek kibrit çöpü çekip alır seni, ecinni masallarından. Kırılır demir parmaklıklar, yıkılır

duvarları esaretin. Zincirlere bağlanır yol kenarlarına dizili devler. Tek tek erir iri gölgeleri, uykunu bölen. Tek kibrit çöpü ekmeğin olur. Sonra suyun. Sıcak çorban olur, duayla başlanan kurulu sofran. Çekip alır seni, kışın donduran ayazından. Tek kibrit çöpü masalın olur. Yüreğinde

büyüttüğün; yüreğini büyüten. Ne çok çekip alır seni bilinmezliğin serkeşliğinden. Soluğun olur boğazında düğümlemiş isyanla sönen! Kestane kokulu düşlerin vardır artık, kibrit çöpüyle aydınlanmış. Maviliğe örtü artık ışıldayan gözlerin. Ellerin ayasında saklıdır, kandilin...

UNUTMA

Biz bu dünyaya bir amaç için gönderildik. Bu amaç öyle bir amaçtır ki yirmi dört saatin her bir saniyesinde bu amacı unutmamamız gerekir. Ancak biz ne yaptık? Unuttuk... Unuttuk dünyaya geliş gayemizi. Unuttuk ölümü. Unuttuk hesap gününü. Unuttuk bizi en mutlu edecek şeyin ne olduğunu. Yanlış yerlerde aradık hep huzuru. Doğruluğuna şüphe olmayan iki temel kaynak varken elimizde, biz dolandık durduk yanlış yerlerde. Kalbimizi, ruhumuzu imanla aydınlatmak yerine, biz takılıp kaldık şekilciliğe. İç dünyamızı güzelleştirmek yerine, dış görünüşümüzü önemsedik.

Bana sorsanız, hayatının merkezine neyi koydun diye, inanın sayacak çok şey bulurum. Ancak yaşantıma geçirebilmiş miyim, işte asıl bu sorun! Çoğumuzun sıkıntısı değil mi bu? Evet biliyoruz, yapmamız gerekenler var biliyoruz, ölüm var biliyoruz. Peki neden sorumluluklarımızı yaşantımıza geçiremiyoruz? Kanımca bunun nedeni, unutmak...

Belki de en büyük derdimiz: 'Unutmak'. Bir kitap okuyoruz, etkileniyoruz. Kapağını kapadığımız an

unutuveriyoruz. Dışarı çıktığımız an unutuyoruz belki. 'Günlük koşuşturmacalar' içine çekiveriyor bizi. O kadar ki dünyalık işlerimizi düşündüğümüz oluyor namaz kılarken dahi.

Unutuyoruz birbirimizi düşünmeyi... Hatta en acısı belki, unutuyoruz birbirimizi sevmeyi. Düşünmeye başlıyoruz 'ben merkezli'. Unutuyoruz birbirimizi...

Ey gönül! Unutma! Kalbini sahte sevdalarla doldurma! Huzuru başka yerlerde arama! Unutma ölümü... İslamla doldur gönlünü... Unutma ki bir daha bulamayacaksın bu ömrü...

Unutma aileni, kardeşini, arkadaşını... Belki onların vesileyle sevaba erişirsin! Unutma dünyaya gönderiliş amacını... Yoksa nasıl huzura erişirsin! Asla unutma iki temel Kaynağını, ancak onlarla doğru yola erişirsin! Allah (c.c), bizi doğru yolda olanlardan eylesin, kalbimizi İslam dini üzerine sabit kılsın. Allah (c.c), İslamı hakkıyla yaşayabilmeyi nasip eylesin...

Her konuşmada
'biz'
kullansaydık
daha bir olabilirdik.

Biz mi?

Ben mi?

İnsan, kendisine fazlasıyla ehemmiyet gösteren bir mahluktur. Çevresinde olan biten her şeyin merkezine koyar kendini; 'ben' demekten zevk alır adeta. Yolda yürürken mendil satan küçük bir çocuk gördüğünde belki de derinlerinde bir yerde şunu düşünür: 'Şükür ki 'ben' onun yerinde değilim.' Şunu sorabilirsiniz: Bundan daha doğal ne olabilir ki? Aslında bunun ne denli acı olduğunu bir düşünsenize... o sırada kendini düşünmekten daha ziyade o çocuğa elimizden geldiğince bir yardım etme gayesinde olsak ne güzel olur değil mi? Fakat ne yazık ki insan hala ben demekte o kadar ısrarcı ki! Acaba bunun sebebi ne? İnsan nasıl yalnızca ben odağında yaşayabilir?

Benim naçizane bir tezim var bu konuya dair; belki de sorun bizde değildir, konuştuğumuz dildedir. Sorun kullandığımız zamirlerde. Her nesneyi ve buna insan da dahil bir adlandırma eğilimindeyiz dur durak tanımadan. Hayatımıza 'ben' zamiri girmeseydi onu tanımasaydık bu denli 'benci' hareket etmeyebilirdik. Her konuşmada 'biz' kullansaydık daha bir olabilirdik. Çünkü insan hiçbir

zaman tek başına değildir, toplum içinde yaşamaya bağlıdır. Adı nam salmış birkaç kişiyi ele alalım. Örneğin bize yer çekimini bulduğu öğretilen Isaac Newton. Rivayete göre bir gün Trinity College'de bir ağacın altında otururken -ki bu ağaç hala orada durmaktadır- başına bir elma düşer ve bu sayede Dünya'nın merkezinin her şeyi kendisine çektiğini anlar ve yer çekimini bulmuş olur. Günümüzde kime sorsak yer çekimini kim buldu diye muhtemelen herkes Isaac Newton diye cevaplar. Isaac Newton'un ben buldum diyeceği kadar tek ve 'ben'dir bu yanıt. Fakat hiç akletmediğimiz bir şey var sanki ve o da şu ki; o ağacı bir bahçıvan yahut herhangi biri dikmese ve dahi büyütmeseydi Newton yer çekimini bulamayacaktı. Bu durumda ben değil biz bulduk diyebilecekti. Ya da suyun kaldırma kuvvetini bulduğunu bildiğimiz Archimedes. Hikaye kısaca şudur: Milattan önce 200'lü yıllarda Siraküz kralı Hiero, ölümsüz tanrılar tapınağına konulmak üzere kentin tanınmış kuyumcusuna som altından bir taç yapması emrini verir. Kuyumcu, kralın sağladığı altının

ağırılığındaki tacı zamanında tamamlar. Fakat kral, söylentiler nedeniyle tacın yapısına gümüş karıştırıldığından şüphe duymaya başlar ve ardından bu konuda Archimedes'e danışmak ister. Bu durumu çözmeye odaklanan Archimedes bir gün temizlenmek amacıyla küvete ayağını sokunca suyun yükseldiğini ve oturunca da taşttığını fark eder. Aceleyle bir yandan koşarken bir yandan da o dillere pelesenk olmuş sözü söyler: Eureka! Aslında bu kelime Yunanca 'buldum' manasını taşır yani yine birinci tekil şahıs zamiri olan 'ben'i barındırır.

Yine burada belki o kuyumcu hakkındaki söylemler olmasaydı ve kral da ondan bu konuyu çözmesini istemeseydi, Archimedes bu kanunu bulamayacaktı. İşin özü Archimedes suyun kaldırma kuvvetini tek başına bulmadı. Çevresinde olan bitenden etkilenecek bir çözüm yoluna gitti.

Demem o ki dil gelişirken 'ben' yerine 'biz'i kullansaydı bu durum insanın bencilliğini yok edebilir ve belki de şu an yaşanan savaş, açlık, kin, nefret, menfaat duyguları olamayabilirdi.

Süleymaniye'den Eminönü'ne

Sessiz bir yürüyüşe başlamış, kendini Süleymaniye Camii'ni izlerken bulmuştu. Koca Sinan'ın kalfalık eserim dediği şaheseri izliyordu.

-Kabus gibi bir hayata merhaba demek zorunda olmak... dedi ama vazgeçti bu fikrinden.

- Sahi hangi kabus hayat kadar tatlı bir zorluk çıkarabilir insana?

Bu kadar cümleyi niye kuruyor, kendine neden sorular soruyordu?

- Tüm bunları niye düşünüyorum, ben kimim, kendimi tanımak için mi yapıyorum. Bu uzun yürüyüşler, sorular, kelimeler ve cümleler... Söyler misin kimsin, ey kendim!

Süleymaniye'den Eminönü'ne geçti. Varınca deniz kıyısına bir "oh!" dedi. Verdiği bu tepki ile tüm sıkıntıların üstesinden gelmiş gibiydi ama hakikat bu değildi. Ne sorduğu sorulara cevap bulabilmişti, ne de diğer sorular peşini bırakıyordu... Buna rağmen yine de bir "oh!" diyebilmişti.

Bir rahatlamak seziliyordu tebessüm eden yüzünden.

-Acılar, hüznler, hayal kırıklıkları, sevinçler ve diğer tüm duygular sızdırılmaz bir hayat yaşanmaz, dedi ve gitti.

Hayatı ve kendini bilmek isteyerek...

İSTANBUL'DAKİ ÖĞRENCİLERİN
ULAŞIM ARAÇLARI KULLANIMI ÜZERİNE
ÜZERİNE

YA DA

'IT'S ALL RIGHT MA:
I'AM ONLY BLEEDING'

İstanbul'daki öğrencilerin bir yerden başka bir yere yapmış olduğu kavimler göçü niteliğindeki yolculukları İETT'nin sunduğu imkânlar dâhilinde irdelemeye çalışacağım. Bunu yaparken yer yer çıldırabilir, bir an 'Allah aşkına şuradan cam kapı bir şeyin açın' atıflarında bulunabilirim. Sonuçta söz konusu toplu taşımayla *all right deserved*. Neden böyle bir konu seçtim? Niçin bunu sorunsal haline getiriyorum? Yazmayayım da tam gaz yola devam eden dolmuş şoförü inmek istediğim yerden bir km uzaklıkta bir yerde bıraktı diye kafasına şemsiye mi fırlatayım? Çıldırma. Sonuçta orası müsait bir yerdi ve orada indirmek zorundaydı. Sabah beşten beri direksiyon sallayan bir minibüs şoförü tabii ki halkımız için en müsait yeri bulacaktı.

'Oğlum mübarek bir yerde inebilir miyim?'

İstanbul'un herhangi bir semtinde minibüse binmek, insanın hayatında verdiği en önemli kararlardan bir tanesidir. Özellikle öğrenciyseniz... ya da öğrenci gibi duruyorsanız. Kısacası gençseniz... Sonuçta gençsiniz ve sonsuza kadar ayakta yolculuk yapabilirsiniz. Bu sizin damarlarınızda asil kanda mevcut. Eğer biraz yorgunluk hissederseniz hemen bu damarlarınızda kanı bir yoklayın, sizi kendinize getiriverir. Toplumdaki dayanışma ruhunun hissedildiği, matematiğin güçlendiği o stratejik bölgeye değinmeden minibüs bahsini kapatamam; şoför ve yolcular arasında köprü kurulan, bir Edirnekapı bir Eyüp bir öğrenci üç tamların gelip gittiği bu alanda gerçekten beyin pekmezinin damıtıldığına şahitliğim söz konusudur. Bir öğrencinin burada harcadığı performanstan sonra okula gidip ders dinlemesini filan bekliyorlar bir de, gerçekten anlayamıyorum.

'-Lütfen ilerler misiniz? +İlerleyeceksek metrobüse niye bindik?'

An geliyor, insanın kıtalar arası yolculuğunda metrobüs tercih etmesi gerekiyor. Bu gerekliliğin hangi manaya geldiğini anlatmaya çalışacağım. Öncelikle biraz ilerleyelim. Çünkü ortada boş yerler görüyorum. Kapı önlerinde beklemenin anlamını hepimiz biliyoruz evet, Romalı değiliz sonuçta. Metrobüs irdemesine geçmeden önce birkaç retoriğe başvurmak istiyorum: Tabii ki yıldızlar da kayar durmaz yerinde ama şairler de metrobüse biniyor mu mesela? Bana kalırsa bir insanın metrobüse bindikten sonra ve metrobüsten indikten sonraki hali asla aynı kalmaz. Kaldı ki bu insan bir şairse, o incelikli ruhun yansımalarına metrobüste şahit olmak istemem şahsen.

Bazı günler metrobüsteki hâlimize bakıp kemanın dertli çalmasını istemiyorum; pembe metrobüse kim neden karşı çıkmıştı, bunu düşünüyorum. Bakın arkadaşlar boş metrobüs bir oksimoron örneğidir. Niçin şansımızı zorluyoruz? İsveçli bilim adamlarının araştırmalarına gerek kalmayacak bir cendereden söz ediyorum. Zamanında dillerimize pelesenk olmuş 'Bu şehir girdap gülüm' türküsü daha metrobüs kargaşası görülmeden yazılmış, çağları aşan bir öngörü. Sırf bu öngörüye binaen 'Pembe Otobüs' fikrinin tekrar gündeme gelmesini teklif ediyorum. Nasip olur da metrobüsten tek parça halinde inebilirsem sunacağım...

'Şoför bey bu otobüs evimin önünden geçer mi?'

Küçük bir ülke nüfusu kadar öğrenciye sahip olan İstanbul'da gençlerin yoğunluklu olarak kullandığı toplu taşıma araçlarında otobüsler başı çekiyor. Kendileri adeta bir aynı olanın ebedi deveranı örneği... Her şey yalan tek gerçek 522. Ümraniye'den başlayıp sonsuzluğa yol alan 522 numaralı araçta insanlar nelere şahit oldu, ne hikayeler var, tabii ki burada anlatmayacağım. Sonuçta can özüm seneler geçiyor ve fakat Üsküdar beklerken Kadıköy, Kadıköy beklerken Üsküdar geliyor. Verilen semtler temsili olsa da bu kural hiçbir zaman değişmiyor. Modern zamanların bizlere sunduğu mütevazı katkılardan biri, İETT'nin internet sitesinde otobüs saatlerinin yazılı olduğu tablolar, ya da otobüsün geleceği saati yansıtan ekranlar. Gerçi bu ikinci şıkkın çalışır durumda olduğunu görmek için hangi saat aralığında durakta olmak gerekir, bilemiyorum. İlk seçenek olan otobüs durak ve saatleri çizelgesi ise, birçok araç için geçerli değil. Sanırım kuzenleri yazmış. Dakikaların pek tuttuğunu görmedim. İnsanın aklına

olabiliyor. Hatırlıyorum da, ilk sürüşlerinde bedava olması hasebiyle az mı yolculuk ettik emekli amca ve teyzelerimizle...

'Bir o tarafa bir bu tarafa gidiyorum, hala bir balık görmedim' ya da 'Su alır mı bu?' ya da 'Bismillahirrahmanirrahim, kızım binerken yardım eder misin ben nasıl gideceğim hiç bilmiyorum' gibi ve türevleri cümlelerle yolculuklarımıza neşe katardık. Marmaray Yenikapı, Kazlıçeşme gibi alengirli duraklar için çok hoş bir alternatif, İstanbul'un ulaşım noktasında önemli bir detayı bence. Hem kısa sürüyor, hem serin ya da mevsimine göre sıcak hem de rahat. E daha ne olsun?

Yazımı bir İstanbul ritüeliyle kapatmadan önce küçük çaplı şükürümü şuraya bırakmak istiyorum: Hamdolsun ki ben, Marmaray olmayan bir İstanbul'u yaşadım. Vapura yetişmek için nefesimi tükettiğim de oldu, akbil doldurayım derken vapuru kaçırdığım da... Ama İstanbul'un en büyük lükslerinden birinin vapur

bazen şoföre 'Gelmeniz gereken saat ve dakikada gelmediniz, tam 75 dakika geciktiniz' demek gelse de rica ederim teşebbüs etmeyin, yanınızdaki arkadaşınıza filan söyleyin, yalnızsanız içinize atın. Lütfen şoförlere saygı duyun. Sonuçta bütün gün takım elbiselerle kullandıkları aracın nereye gittiğini soran yolculara cevap vermek durumundalar. O yüzden kaderinize razı bir şekilde akbilinizi bastığınız vakit kulağınıza ilişen o güzel nameyi duymanıza şükredin. Ya o küçük makine geçersiz kart ya da yetersiz bakiye diye bağırıyordu? Otobüsten çıkmak istesenez arkanızda kocaman bir kuyruk, birinden rica etseniz babasını katletmişsiniz gibi bir bakış...Allah kimseyi otobüsün içinde akbilsiz bırakmasın, aman aman dağlara taşlara...

'Şimdi vapuru beklesem ondan inince tramvay filan, boşver en iyisi Marmaray'a bineyim'

Marmaray enteresan bir sistem. İlk başlarda insanlar korktukları için pek tercih etmiyordu. Şu an özellikle Pazartesi ve Cuma günleri bir çeşit azapkapısı örneği

olduğunu kim inkar edebilir? Etmeyin, Allah sorar. 'Ağabeylerim ablalarım' ile başlayan ve yıllardır çeşitli sağlık sebeplerinden ötürü kalem satan ablaların cümlelerini ezberlemiş bir şekilde yapılan yolculuk esnasında bir çay yudumlayabilir, kahvaltınız olan simit veya poğaçanızı boğaza karşı yiyebilirsiniz. Hem de bir akbil karşılığında. Allah'ım ben bu kadar ucuza lüks sahibi olmak için ne yaptım? Bu soru vapurdan inene kadar insanın içinde çiçekler açtırır. Fakat indikten sonra tramvay veya otobüsle devam edecek olanları tansiyon ölçümü yapmak üzere sağ tarafa davet ediyorum. Kıymetli okuyucular, sizlere bir öğrencinin İstanbul'da oradan buraya giderken kullanabileceği çeşitli toplu taşıma araçlarını aktarmaya çalıştım. Lütfen İstanbul'da araba kullanıp trafikten yakınanlar bu yazımı okumasın. Okuyanlar ise yakınmayı bıraksın. Yanlarında yörelerinde bir otobüs mutlaka vardır; hemen o tarafa doğru bakıp küçük bir delikten nefes almaya çalışan bir yolcu görüp şükürlerini buna göre yapsın.

Yani ben artık daha ne diyeyim bilmiyorum ki...

SEDEFKAR FATMA AYRAN

Medeniyetleri neşvünema ettiren, ruh veren, hüviyet kazandıran en önemli saiklerdendir sanatlar. Sedef sanatı da İslam medeniyeti içerisinde; saltanat kayıklarının köşklerinden, çelevi kavuklarına, hattatların hokka takımlarından, rahlelere, nalınlara kadar çok geniş bir kullanım alanına sahip olmasıyla önemli bir yer edinmiştir. Zamanla zayıflayan bir medeniyette kültür ve sanat iklimi de payına düşeni almış ve nice sanatlar gibi sedef sanatı da unutulmaya yüz tutmuştur. Son zamanlarda bu sanatı yaşatan ve şöretini arttıran sanatçılardan biri *Sedefkâr Fatma Ayrar*. Bugün yirmi altı yaşında olan Fatma Ayrar ustalaştığında henüz on dokuz yaşındadır. Kendisiyle sanat serüveni üzerine sohbet etme fırsatı bulduk.

B12- İlk olarak sizden öğrenmeyi arzu ettiğimiz şey, sanat serüveniniz. Sedef sanatına nasıl başladınız, ilginiz nasıl gelişti, anlatabilir misiniz?

F.A.- Küçük Ayasofya Cami'nin bahçesinde ablamın gittiği bir tezhip sanatçısı vardı. Müzehhibe Hatice Aksu. Dokuz yaşında onun yanına gitmeye başladım. Dört sene kadar çalıştım. Ama sanatla ilgili pek bir şey öğrenemiyordum. Daha çok atölye işlerini yapıyordum o zamanlar. Gittiğimiz fuarlarda bir sedef ustasıyla yan yana geliyorduk. Bir iki defa sedefi bana kestirdi. Sonraları bir arayışa girdim ve sedef sanatına ilgi duymaya başladım. Çalıştığım hanımın yanından ayrılıp ustam Ahmet Sezen'in yanına gittim. "Çırak lazım mı?" diye sordum. Yaşım henüz 13. Git gel ısrarlarım sonucunda beni kabul etti. İlk önce bana bir - bir buçuk sene zımpara yaptırdı. Hani gerçekten yapmayı istiyor muyum yoksa bir heves mi diye deniyor. Bir buçuk sene sonra kesmem için bir şeyler vermeye başladı.

B12- Bir sedef sanatçısı olabilmek için ustanızın yanında kaç yıl çalışmanız gerekti?

F.A.- Normalde sedef sanatında bir ustanın yanında yedi-sekiz sene çalışmak lazım işi öğrenebilmek için. Ama ben şanslıydım. Sabah sekizde gidiyordum akşam on ikiye kadar yanında kalıyordum. O yüzden hızlandırılmış kurs gibi oldu benim için.

B12- Sanatınızda seyir; çırak, kalfa, usta olarak ilerliyor değil mi?

F.A.- Evet o şekilde ilerliyor. Çıraklık işim bir kutu idi. Kalfalıkta bir kemeçe yaptım. Çıraklığım bir sene sürdü. Bir sene sonra ustam kalfalığa aldı. Toplamda dört sene kaldım ustamın yanında. Çıraklık ve kalfalık dönemlerinde ustanızdan yardım alabiliyorsunuz ancak ustalık eseriniz tamamen size ait oluyor. Duvardaki ayna ustalık işim. Aynanın yazısını Fuat Başar Hoca yazdı.

"Artık bende tutkuya dönüşmüştü bu sanat. Her sıkıntıya katlanıyor ve en iyisini yapabilmek için öğrenmeye çalışıyordum."

B12- Çıraklık döneminizde nasıl çalışırdınız? Bir mesai saatiniz var mıydı?

F.A.- Benim çalışma saatim doldu, hadi eve gideyim, evden bir şey derler gibi bir durum yoktu. Ustam bir işi veriyse o iş bitecek. Mesela bir zımpara veriyse o gece saat kaç kadar sürse de o gün bitmesi lazımdı. Tabi o dönem ücret almadan çalışıyordum. Bir sürü zorluğa katlanmak mecburiyetinde kalıyordum ama artık bende tutkuya dönüşmüştü bu iş. Her sıkıntıya katlanıyor ve en iyisini yapabilmek için öğrenmeye çalışıyordum.

B12- Ustanızın yanından ayrıldıktan sonra nasıl bir yol izlediniz?

F.A.- Ustamın yanından ayrıldıktan bir hafta kadar sonra restorasyon şirketinden aradılar. Süleymaniye Camii'nin restorasyonu yapılıyordu. Güzel bir maaş, çalışma saatleri ve tatilim var. Baktım benim için çok cazip bir fırsat ve gitmeye karar verdim. Ben ne öğrendiysem bu iş üzerine hepsini çalıştığım restorasyon şirketinde öğrendim. Bir kutu yapacağım marangoz ustası var, cila yapacağım cila ustası var, her şeyin bir ustası vardı. Ancak eski ustalarda sanatını saklama durumu vardı o yüzden öğrenmek için çabalamam gerekti. Çalışırken gözlemlerim. Çay molalarında izledim. Ahşap kutuyu da öyle öğrendim. Hiçbir ustam göstermedi ki. Sedef sanatında her şeyi kendin yapman gerekiyor. Bir marangozun yaptığı kutunun ölçüleri bir olmazsa siz deseninizi oraya kusursuz işleyemezsiniz. İki yıl da orada çalıştım.

B12- Bulunduğunuz dükkânda çalışmaya başlamanız nasıl gerçekleşti?

F.A.- Bu dükkânda benden önce ahşap yakma yapan bir sanatçı vardı. O daha büyük bir dükkâna çıkınca burayı ben tuttum. Öteden beri bu dükkânın önünden geçerken ileride bir gün burayı ben tutacağım diye içimden geçiriyordum. Sekiz senedir kendi atölyemdeyim.

B12- Sizin için tek kadın sedefkâr diyorlar. Doğru mu?

F.A.- Evet. İsmek'te kursu var, öğrenen ya da ders verenler var ama bunlar daha çok hobi amaçlı yapılıyor. İcazet alarak bu işi sürdüren yok. Atölyesi olup çalışan da yok. Bu sanatı kadınların yapmaması da beni hırslandıran sebeplerden biriydi.

B12- Bir dönem Münevver Uçar hocadan dersler almışsınız. Takıya da sizi yönlendiren birisi olmuş sanırım?

F.A.- Evet. Mimar Sinan Üniversitesi'ne Münevver Uçar hocanın tezhip dersine gidiyordum. Onun sergisi olacaktı. On iki civarında tablosu vardı. Onlara ben sedef bağa işlemler yaptım. Münevver Uçar Hoca "Sen bu eserleri takıya çevir." dedi. O zaman takıların altı tanesi satıldı. Emine Erdoğan ve Hincal Uluç aldı. Başka kişiler de aldılar. Hocam benim takılarım satılınca bir katkı oldu diye çok sevindi.

B12- Sonrasında Salih Balakbabalar ile çalışma fırsatınız oluyor...

F.A.- Restorasyondan çıkınca bir buçuk iki yıl kadar Salih Balakbabalar'a gittim. Salih Hoca sedefkârlar arasında en iyisidir. Şu an onun yaptığı işleri yapabilecek kimse yoktur. Birçok sedefkâr onunla çalışmak ister ama kabul etmez, çok seçicidir. Mesela atölyesine girdiğiniz zaman önde küçük bir alan var orada karşılar ve ilgilenir. Çok fazla değer verecek ki seni çalıştırdığı atölyesine alsın. Ben de araştırdım bu işte en iyisi kim diye ve Salih Hoca'nın yanına gittim. Benim aynamı görünce hemen atölyesine aldı. Tabi sonradan anladım kimseyi atölyesine almadığını. Akabinde

"Benimle çalışmak ister misin?" dedi. Zaten ben de o yüzden gitmiştim. İki yılın sonunda hocamdan izin istedim. Dedim hocam artık ben kendi atölyemi kurup orada çalışmak istiyorum. O da uygun gördü.

B12- Peki sizin de yetiştirdiğiniz çıraklar oldu mu?

F.A.- Dediğim gibi sekiz senedir kendi atölyemde çalışıyorum. Bu sekiz sene içinde ben de iki çırak yetiştirdim. Kurslarda denedim ama oralarda sanatı tam anlamıyla öğretebileceğim bir ortam ve vakit olmuyordu. Üstünlüğü oluyordu. O yüzden kurslarda çalışmaktan vazgeçtim. Benden ders alan iki kişiden biri şimdi Taksim'de yer açtı. O hanım bana dört sene geldi. İlk zamanlar dört ay zımpara yaptırdım. Başta sıkılabilir tozuna kirine alışamaz diye düşündüm. Yoğunum yazın gel falan dedim. Peşimi bırakmadı, öğrenmek için iki-üç ayda bir arıyor. Baktım hevesli yanıma almam gerekiyor diye düşündüm. Ben de zorladım onu, yordum, işin pis kısmını gösterdim. Hiç şikâyet etmedi. Gerçekten bu işi meslek olarak yapmak istiyor geleceğe dönük. Şimdi o geleneksel olarak değil de daha modern bir hale getirdi bu sanatı ve o şekilde yapıyor. Bu sanatı geleneksel olarak devam ettirmek gerçekten çok zor.

B12- Bize biraz da bu güzel eserleri nasıl meydana getirdiğinizi anlatabilir misiz?

F.A.- Sedef önce kabuk halinde geliyor. Bunun arkası kireçlenmiş kalkerlenmiş oluyor ve önce onu zımparada temizlemek gerekiyor. Taş motor ile yüzeyini temizliyorum. Temizledikten sonra ne kadar düz alan çıkar diye ölçüyorum. Sedefi kesip çıkarıp plakalar haline getiriyorum. Her tarafını eşit bir şekilde zımparalamam gerekiyor. Bazen yapacağım bir işin sedefi için üç ay dört ay çalışmak gerekiyor. Düzelttikten sonra bunu desenin üzerinde parçalamam gerekiyor. Çünkü çok büyük bir sedef parçası yok. Numaralandırıp parçalara ayırıyorsun. Ayırdıktan sonra tek tek kesiyorsun hepsini ve sonra birleştiriyorsun. Sonra aynı deseni ahşabın üzerine yapııştırıyorsun. Neşterle ahşap oyuluyor. Kendine Sedefkâr diyebilmek için sadece sedef kesmek yetmiyor. Kestiğin sedefi ahşaba birebir oyman gerekiyor. Senin işçiliğin ne kadar iyi olursa olsun sedefini ne kadar iyi kesersen kes oyarken yaptığın bir hata bu işin değerini öldürüyor. Bir desen çizdirirsin sen bilmezsin bu motifin bozuk olduğunu. Çünkü tezhip sanatında çok motif var. Rumi, hatai, halke, minhani

desenlerin çeşitleri çoğalıyor ve bu desenlerin hepsini çok iyi bilmek gerekiyor. Bir tezhip sanatçısı baktığı anda hataları hemen görür ve bu durum yaptığınız eserin kalitesini düşürür. Oyarken boşluk bırakmamışsın, kesim çok iyi, desen bozuksa yaptığınız işi yok eder. Bu durum hat sanatında da aynı şekilde tezahür ediyor. O yüzden

sadece sedef bilmek ile olmuyor. Ben üç yıl Tezhib bir buçuk yıl Hat dersi aldım. Öğrenmek ve o sanatlarda ilerlemek için değil ama yaptığım işi daha kusursuz nasıl yapabilirim düşüncesiyle gittim. Yaptığım işte bir bozukluk varsa düzeltebilmek adına yahut o deseni yazıyı bozmamak adına. Bir hattattan yazı istediğinizde önce sendeki diğer işlere bakar. Bozukluk görürse hiçbir yazısını vermez size. Yahut bir kutu cilalamak için mobilya ustasına gittiğinizde, o sizin yaptığınız işi bozabilir. Cilasını da kendinizin atması gerekiyor.

B12- Gümüşleri de siz mi yapıyorsunuz?

F.A.- Sedef sanatında ilgili alan çok fazladır. Marangozluk da bilmeniz gerekiyor, kuyumculuk da. Gümüş kısmını Youtube'dan izleye izleye öğrendim diyebilirim. Niyet öğrenmek ise insan her yerden öğrenebilir.

SEMT-İ MEŞHUR İÇİNDE BİR ADEM-İ MEÇHUL

“KADIRGALI ARIF AMCA”

Bin dokuz yüz ellili yılların henüz başları. Oturduğu masada çayını ağır ağır yudumlayan genç bir adam... Arka fonda cızırtılı bir şekilde usul usul çalan eski bir radyo. Etrafta tek tük insanlar. Sigara dumanı. Babaannemden de yaşlı duvarlar. Gaz lambası. Odanın ortasında mermer bir havuz... Masalar. Sohbetler, tartışmalar, gülüşmeler... Bir ses: “Başka çay içen yok mu?” Tam o sırada radyodaki müzik bir anda kesilir. Akşam ajansı üniversiteyi kazanan talebeleri duyurmaktadır. Az önce ağır ağır çayını yudumlayan genç adamın gözleri kısılmıştır. Dikkatini radyodan gelen sese verir.

Sonraları üniversiteyi kazandığını ilk o kahvehanede öğrendiğini söyleyecek bu genç adam Seza Karakoç’un ta kendisidir. Radyodan çıkan sesin yorgun duvarlarda aksettiği kahvehane ise Osmanlı’dan günümüze dek kendini muhafaza etmeyi başarabilen son kahvehanelerden “Tulumbacılar Kiraathanesi”nden başka bir yer değildir. Bu sahneden yaklaşık altmış yıl sonra yolumuz Kadırga’ya; bugün artık “Havuzlu Arif Çaker; namı diğer Arif Amca... Bir asra yaklaşan ahir ömrü hep aynı muhitte geçmiş. Bu yüzden üç nesle ekmek kapısı olan kahvehanenin manası pek derin Arif Amca’da. Öyle ki bin dokuz yüz otuz dört senesinde kahvehanenin üst katındaki ahşap evde dünyaya gözlerini açmış. Çocukluğunu sorunca başlıyor hemen anlatmaya: “O zamanlar çok farklıydı Mahalleden bahis açılınca öğreniyoruz ki mahallenin delikanlıları aynı zamanda birer kolluk gücü hüviyetindeler. Hem bu delikanlılar hem de tulumbacılık yapan diğer delikanlılar mahallelinin canından, malından, ırzından, namusundan mesul addediyorlar kendilerini. Mahallede aynı zamanda Müslüman ve gayri müslimlerin bir arada yaşadığı evlerin yan yana olduğu bir hayat akıp gidiyor kendi halinde. “Bizim Ermeni ile, Rum’la hiçbir sıkıntımız olmadı” diyor Arif Amca. “Çünkü onlar Anadolu Ermenisi’ydi. Askere de burada gittiler. Topu beraber oynardık, denize beraber girerdik, sinemaya beraber gidip, itişip kakışmayı da beraber yapardık.

Kahvehane” olarak bilinen eskinin Tulumbacılar Kiraathanesi’ne düşüyor. Arif Amca üç nesildir kahvehaneyi işleten ailesinin son temsilcisi ve bugün seksen üç yaşında bir delikanlı. Delikanlı derken espri yaptığını sanmayın. Enerjisi ve neşesiyle taş çıkartıyor bugünün delikanlılarına. Yağmurlu bir İstanbul sabahında soluğu yanında alıyoruz. hem de çok farklıydı. O senelerin farkını anlatmak istesem size tahayyül ettirebilecek kelimeler dahi bulamam. Bugünküyle hiç alakası olmayan bir giyim kuşam, bir yaşam tarzı hatta fakirlik vardı. Yediğin helal giydiğin haram derler. O kadarlıktı yani. Tekstilin t’si yoktu fakat sağlıklı besinler vardı. Senlik benlik yoktu. Herkes bir aradaydı. Kapılarımız açık yataydık.” Ermenilerin güzel zanaatkarlıkları vardı. Marangozluk ayakkabıcılık vs...” Kahvehanenin bahçesinde bir su kuyusu bulunuyor. Günümüz manasıyla itfaiyecilik yapan tulumbacılar bu kuyu suyunu kullanırlarmış yangınları söndürmede. Çocukken emme basma tulumbaları görmüş olsa da eski tulumbacılar Arif Amca da denk gelmemiş. Ama yine de kahvehanelerin kiraathane olduğu yıllardan bahsediyoruz. Yani epey eski zamanlar. Kahvehanenin peykelerinde oturulup sohbetlerin edildiği, okuma yazma bilen kişilerin Tasvir-i Efkâr, İkdam sonraları Hürriyet gibi gazeteleri, Çağaloğlu’ndan alınma kitapları okuduğu günlerden bahsediyoruz. Bir klişeyle yazıma devam ediyorum.

Evvel zamanlarda hayat pek farklı, sıkıntılarına rağmen pek bir güzelmış.

"Bizim burada okumuşluk babında üniversiteler babında tahsil yapan babında en önemli yer Kadirga Talebe Yurdu'ydü. Kadirga Talebe Yurdu'nun ben tarihini bilmemekle birlikte gözümü açtım onları gördüm. Bila istisna bütün talebeler buradaydı. Şimdi onlar doktor, profesör, siyasetçi olarak birçok mesleklere geldiler. Benim babamın onlar üzerinde büyük bir tesiri vardı. Koruyup kollayan tam bir baba... Babayani bir adam, çok hoşgörülü ve muhafaza ediciydi. O dönem talebeler de naçar durumda." Öğreniyoruz ki o talebeler daha sonraları da aralarındaki bağları koparmamış ve her yıl belli zamanlarda mutat toplantılar gerçekleştirmeye devam etmişler havuzlu kahvehanede. Yine böyle Bahçede eski bir çınar ağacı bulunuyor. Dizi çekimi için geldiklerinde Haluk Bilginer merak edip çınar ağacının yaşını sormuş. Sohbetin bir diğer konusu meşhur Ramiz Dayı... Yani Tuncel Kurtiz. İkinizin ve benim yaşımı toplayın hepsinden fazladır diye cevap vermiş Arif Amca. Çınar ağacının iki yüz yaşından fazla olduğu tespit edilmiş bir dernek tarafından. Tarih olarak önce çınar gelir diyor Arif Amca sonra havuz gelir en Hiç sigara içmemiş Arif Amca. Bizlere de sakın içmeyin diyor. Kahveci çocuğu olduğu için hep göz önündeymiş ve ona göre de davranması icap edermiş. Kadirga Spor Kulübü de çok meşhur bu semtte. Fatih Terim'in kaptanı Büyük Mehmet buralardan geçmiş zamanında ve tabi onun gibi daha birçok futbolcu. Laf lafı açar iken Kadirga'dan biraz uzaklaşıp boğazı anlatmaya başlıyor Arif Amca: "Boğaz çok güzeldir. Boğazı görmek için kaçıyorum ara sıra buralardan. Çengelköy'e giderim oradan boğazı doyasıya seyredirim. Beykoz'a kadar uzanırım. O güzergâhta gezip gelince çok keyifli dönerim buraya. İlk köprü'nün yapılışında da ben vardım şimdi yapılan üçüncü köprüde de. Boğaza her şey çok yakışıyor. Devletimiz çok çabaladı, çabalıyor daha iyi şeyler yapmak için. Şimdi babam mezardan kalksa boğazın altından

bir toplantıda bugün profesör olmuş bir talebe gelir ve koluna girer Arif Amca'nın: "Keşke baban burada olsaydı da yine bize harçlık verseydi..."

Eskinin herkesçe aşına yüzleri sıklıkla dolaşırlarmış bu masalar etrafında. Reşat Ekrem Koçu'dan, Necip Fazıl Kısakürek'e, birçok yazarçizer tanıdık sima gelip geçmiş bu kahvehaneden. Bir çeşmenin ağzından düşen damlalar gibi akıp giden zaman artık yeni tanıdık simalar getirmiş onların yerlerine. Sohbetimiz devam ederken bize yabancı fakat onların çok yakından tanıdığı simalar giriyor kahvehaneye. Arif Amca sesleniyor: "Anto hoş geldin." Anto, Arif Amca'nın çocukluk arkadaşlarından bir tanesi. O sırada Muharrem Abi içeri giriyor. Muharrem Abi eski sol açık. Beşiktaş'ta oynamış yıllarca. Selam verip geçiyorlar kendi arkadaşlarının yanlarına...

son ben gelirim. Mekan hem eski hem de bu kadar nostaljik olunca film yapımcılarının da dikkatlerinden kaçmamış tabi ki. Sevda Kuşun Kanadında, Öyle Bir Geçer Zaman ki, Ezel, Kara Sevda, Fi, Elveda Derken, Kayıp daha birçok film dizi ve reklamlar hep bu mekânda çekilmiş. Ama en güzeli İkinci Bahar'dı diyor Arif Amca. "Türkan Şoray içerideydi. Bacaklarım titrerdi burada."

geçelim desem 'Delirdin mi?' derdi bana. İnşallah sizler daha güzel şeyler göreceksiniz"

Artık zaman iki binli yılların ilk çeyreğinde...

Kalabalık bir masada çayını ağır ağır yudumlayan genç bir adam... Arka tarafta televizyonda "Tarkan" dan bir parça çalmakta... Etrafta tek tük insanlar. Babaannemin babasından da yaşlı duvarlar. Sabahın bu vaktinde henüz yakılmamış florosanlar. Odanın ortasında mermerden bir havuz ve yan tarafında bir kömür sobası. Arkada bir langirt. Masalar, sohbetler, gülüşmeler... O sırada genç adamın akıllı telefonunun çaldığı duyulur. Havuzlu kahvehaneye namı diğer tulumbacılar kiraathanesine ve Arif Amca'ya veda vakti gelmiştir artık.

Çayları sorarsanız tabi ki Arif Amca'dan...

BİR ŞİİR TASAVVURU

Bir konuya başlarken yapılan ilk şey araştırılan konunun tanım yoluyla tarif edilmesidir. Tanımlama insana o konu hakkında düşünmesi için bir çerçeve sunarken aynı zamanda insan düşüncesine hududlar çizmeye de neden olur. Şiirin özgürleştirici/başkaldırıcı/mezdan okuyucu tavrını göz önüne alırsak şiiri bir tanımın içine hapsetmek, özüne ve misyonuna toptan aykırıdır.

Peki şiirin ne olduğunu tanımlama yoluyla ortaya koymayacaksa hangi yöntemi kullanarak daha az tahribatla tarif edeceğiz? Benim şahs-ı kanaatim insanın bizzat kendisine yönelerek ve kendisinde vuku bulan bazı insanlık hallerine odaklanarak onun keşfine çıkmasıdır. Şimdi insanda gerçekleşen üç duruma bakılarak şiir üzerinde bazı tasavvurlara/imajlara ulaşacağız.

1 Gözyaşın dökülmesi anı: Öncelikle bunu belirtmeliyim ki gözyaşının dökülmesinden kastım belirsiz sebeplerle ağlayan veya ağlamayı rutin hale getiren insanların durumu değil. Sanırım bunu anlatmak için bir tasvire ihtiyacımız var. Şöyle koca bir adam düşünün: sarsılmaz, demir gibi bir adam. Bir gün gelmiş taşıyamayacağı yükler binmiş omuzuna, bunu taşıyamayan adam ezildikçe eziliyor. İşte tam o sırada gözlerinin üzerinde müthiş bir ağırlık birikiyor. Gözyaşlarını boşaltıp boşaltmamakta tereddütler içinde kalması, içte biriken buhranın azmasıyla beraber göz kapaklarının zorlaması ve nihayet ilk damlanın elmacıklara doğru yol alması... İşte şiir tam burada yatıyor.

2 Doğum anı: Bir ananın evladını doğurma süreci de şiirin anlaşılması açısından dikkate değer bir süreçtir. Bir şair içinde biriken, ona sancı veren cümleleri nasıl içinde tutuyorsa, bir anne aynı zorluklarla bebeğini dokuz aya yaklaşma sürede onu bünyesinde taşır. Doğurma anına doğru yaklaşıldığında sancılar öldürücü bir şekilde artmaya başlar. Şair gövdesinde taşıdığı ağır cümleleri taşıyamaz hale gelince bu ağır cümleler gerginliğin olduğu iç bölgeden kaçıp boğazı adeta yumruklayarak ağzın kenarına doğru yaklaşır. Bu kaçma işlemi zincire vurulmuş vahşi bir hayvanın çılgıncasına koşması gibi bir şeydir. Çok dehşetli/yıkıcı bir durumdur. Ve son tetikleyici unsur vuku bulduğunda bebek sancılarla beraber doğar. Şiir, şairin terli kıvranımlarıyla birlikte dile gelir. Yani vahşi hayvanımız zincirlerini kırarak hürriyetine kavuşur.

3 İstifra anı: Mide bulantısı, yediğimiz yemeklerin midenin genel fizyolojik işleyişle uyumlamasından kaynaklanır. Midenin frekansları şaştığında istifra denilen durum oluşur. Bunu şiirle birlikte bir araya getirmeye çalışırsak, şair kalbine ağır gelen duyguyla veya zihnini yıpratabilecek derecede muhalif olan bir düşünceyle karşılaştığında bir bulantı evresi geçirir. Ve bu dayanılmazacak raddeye vardığında şair gönül ve zihin bulantılarını en ateşli şekilde yaşar, nice terler döker. Mide bulantısındaki gibi sadece rahatsızlık veren malzemeyi dökmez. Önce gönlü dökülür sonra zihni en sonunda ise öz varlığıyla birlikte dışarıya boşalır ve şiir ortaya çıkar...

ÖĞRENCİ MUTFAĞINDA BİR GARİP AŞÇI

Öğrenciliğin güzelliği tarafı da vardır zor tarafı da. Zorluk dediğimiz de vize ve finaller dışında başka bir şey değildir laf aramızda. Öğrenciyken hayat sana güzel, yersin, içersin, gezersin, arada okula gider derslere girersin. Bu rahatlık ve üşengeçliği içinde seni düşündüren iki şey olur, biri sınav sonuçları diğeri hesabına yatar yatmaz aynı gün içinde erittiğin bursun veya harçlığın... Sonra geri kalan 29 gün için düşün dur. Bahsettiğimiz yeme, içme, gezme faslı bu durumda arkadaşlarının insafına kalır, bir süre arkadaşlardan geçinirsin. Ama sen bir kere öğrencisin, şunu unutma; senin dilinden "Biz kısık bütçelileriz, sen bizi aç bırakma Yarabbi" duası eksik olmasın. Çünkü öğrencilik demek har vurup harman savurmak demek, elindeki avucundakini ilk haftadan enteresan kafelerde, ne idiği belirsiz soslu, sossuz, yağlı, tuzlu şeylere para yedirmek ama karnını bir türlü doyuramamak değildir. Sen en iyisi mi gel, evinin, yurduğunun mutfağına gir, kısık bütçenle anne yemeğinden hallice yemekler hazırla. Hem arkadaşlarına havan olsun, hem artık karnın doysun hem de ay sonuna rahat gel. En azından yemekten yana yüzün gülsün. Malum final haftasında ve Ramazan ayındayız, evlerden, yurtlardan çıkmadan sabahtan geceye, gecedan sabaha tüm dönemi 1 haftada halletmeye çalışıyoruz. Bu kolay bir şey değil, açıkçası çok başarılı olunan bir metot da değil ama yapacak da bir şey yok, öğrenciliğin kanunu bu. Şimdi elimizde tam da öğrenci işi pratik ve hızlıca yapabileceğiniz lezzetli bir yemek ve bir tatlı tarifi var. Sınavlara çalışırken fazla vaktini almayan, bütçeni de zorlamayacak tariflerimize geçebiliriz;

Fırında Peynirli İspanaklı Erişte

Sürekli sürekli makarna, ketçap, mayonez ve ekmek arası ne olursa yenecek diye bir şey yok. Bu yüzden ilk tarifimizde değişiklik olsun, makarna değil de erişte yapalım dedik. Ne kadar orijinal değil mi?

Malzemeler

- 1 paket erişte
- 1 adet yumurta
- Yarım kg haşlanmış ıspanak
- 100 g lor peyniri (yoksa kahvaltıdan kalma beyaz peynir)
- Kaşar peyniri (aç-bitir paketlerden 4 dilim yeter)
- 2 yemek kaşığı sıvı yağ
- Karabiber
- Tuz

Hazırlanışı

Erişte yapmayı hepimiz biliriz, aynı makarna gibi içerisine tuz ve yağ koyduğumuz suda haşlayıp suyunu süzüyoruz. Sonra akı ve sarısı bir yumurtayı, haşlanmış ıspanağı (lütfen güzelce yıkayın, gelişigüzel olmasın ve çok hafif haşlayın, pişirmeyin) peynir, karabiber ve sıvıyağını bir kapta çırpıp ve erişteyi de ilave edip borcama boşaltıyoruz. 170 derecede 15 dk kadar bu karışımı pişirip, daha sonra üzerine kaşar peyniri serip peynirler eriyene kadar tekrar fırınıyoruz. (Ortalama 15 dilim çıkıyor ve yine ortalama 15 Lira maliyeti var.)

Krem Şantili Muhallebi

Bu tam bizlik, hem kolay, hem pratik, hem gerçekten lezzetli. Çok alternatifi olmakla birlikte ben sık sık yaptığım ve yemelere doyamadığım tarifimi veriyorum.

Malzemeler

- 1 paket süt + 2 bardak soğuk süt
- 4 yemek kaşığı un (tepeleme yani kaşık dolduğu kadar dolsun)
- 1 su bardağı şeker
- 2 poşet toz şanti (1 kutudan 2 poşet çıkıyor, 2'sini de kullanacağız)
- Hindistan cevizi

Hazırlanışı

Hepimiz muhallebi yapmayı da biliyoruz ama yine de yazayım. Sütü bir tencereye boşaltıyoruz, içine unu katıp elimizi hiç çekmeden orta ateşte sürekli karıştırıyoruz. Karışım göz göz olunca şekerini ilave ediyoruz. Muhallebi çok sıvı olursa nişasta takviye edebilirsiniz ama nişastayı sulandırmayı unutmayın. Kıvamı tutunca muhallebiyi yine bir borcama döküyoruz. Soğugundan emin olduğumuzda hazırladığımız kremşantiyi de üzerine dökelim. Kremşantinin içine isterseniz damla çikolata da koyarsınız. Kremşantinin de üzerine yine isteğe veya bütçeye göre Hindistan cevizi, toz fıstık, kakao, şekerleme vb. şeyler serpiştirebilirsiniz. Sonra buzdolabına bırakın ve güzelce şeklini alsın. Unutmadan bunun muzlu sarma şeklini yapan da var. (Ortalama 20 kişilik ama bir dilimle kimse yetinmiyor. Ortalama 10 Lira gibi bir maliyeti var.)

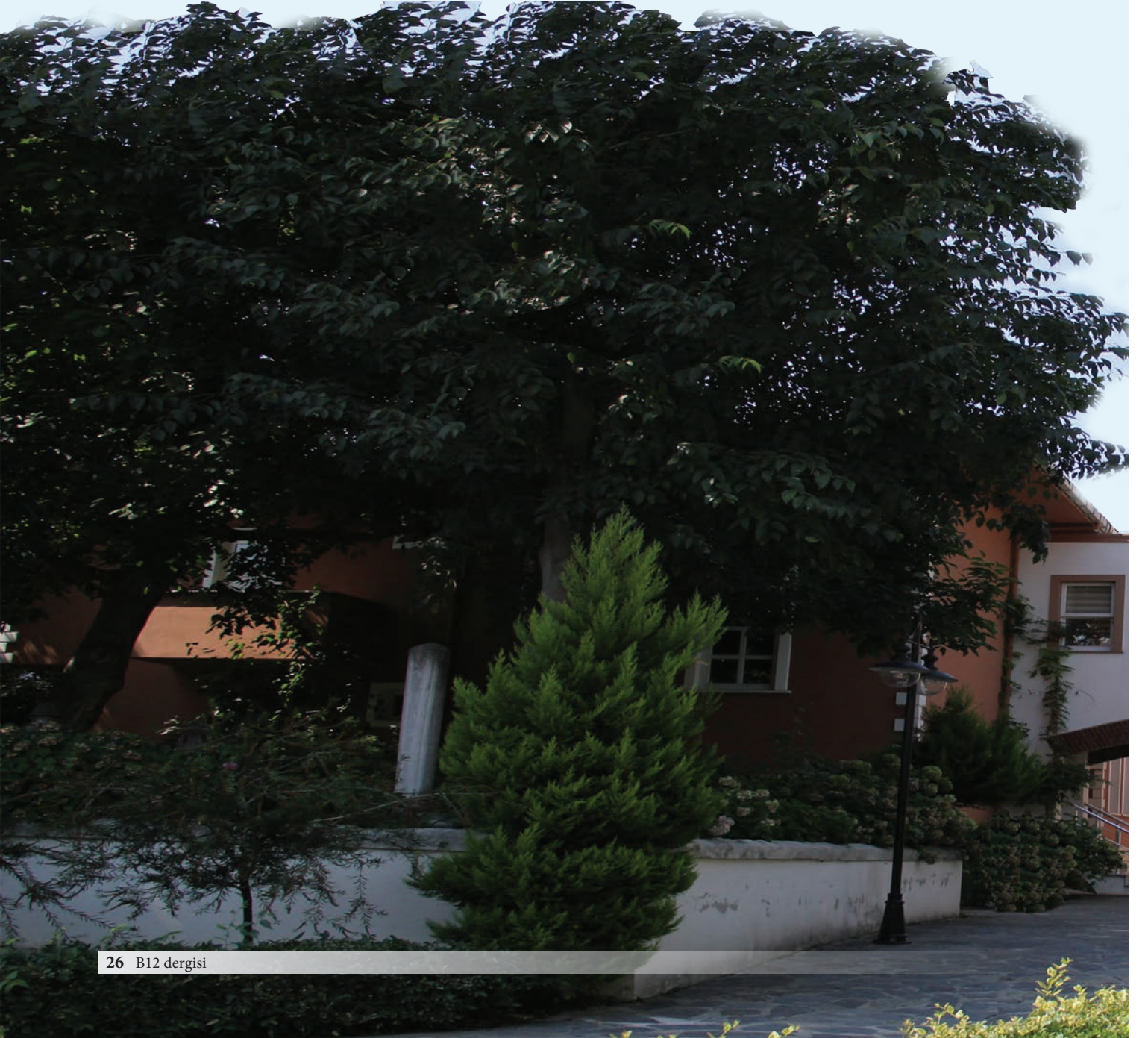
Afiyet olsun...

EYÜP’TE SAKLI BİR CENNET

İstanbul’un fethinden sonra ilk yerleşim yeri olarak kurulan Eyüp, fetihten bu yana gelen hikayelerle ve daha da önemlisi Eyüp Sultan Külliyesi’nin varlığı ile tarihin her sahnesinde ilgi odağı olmuş, hak ettiği önemi korumuştur.

İstanbul’un bu en eski semti, dini ve manevi atmosferini Eyüp Sultan Külliyesi’nin yanında, içinde bulunan ve günümüze erişen ya da erişemeyen birçok tekke ve dergaha da borçludur. Kadim geleneğimizin birer hediyesi olarak tarihte yaptığı icraatlarla anılan tekkeler günümüzde o günkü işlevini gerçekleştiremeye de restorasyon çalışmaları ardından sivil toplum kuruluşlarının çabalarıyla hizmet vermeye devam etmektedir. Bu ve benzeri çabaların biri de Düğmeciler Mahallesi mevkiinde bulunan ve zamanında misafirlerini kapısında “Ey kapıları açan Allah, bizim için en hayırlı kapıları aç” hadisi ile karşılayan Oluklubayır Tekkesi’dir.

Oluklubayır Tekkesi, her ne kadar Eyüplüler tarafından Kara Süleyman Tekkesi olarak bilinse de gerek tarihi vesikalar, gerekse bahçesinde bulunan mezar taşları üzerinde yapılan araştırmalar neticesinde artık gerçek ismi ile anılmaktadır. Bu araştırmalar ardından tekkeyi belki de şöyle de tanımlayabiliriz; Kara Süleyman Tekke sokak, 7 numarada yer alan tekke.

OLUKLUBAYIR TEKKESİ

Eylül 2016 itibariyle Ensar Vakfı Proje Koordinasyon Merkezi olarak hizmet vermeye devam eden Oluklubayır Tekkesi bünyesinde Proje Birimi, Yurtlar Birimi, Uluslararası Staj Ofisi ve Ensar Enstitü yer almaktadır.

Ensar Vakfı'nın 38 yıllık birikimiyle hayata geçirmeye çalıştığı birçok farklı projenin uygulanacağı mekân olan Oluklubayır Tekkesi, yeni dönemde "Yazı Akademisi", Öğrenci Gelişim Programları ve Uluslararası Staj Programı gibi projelerle gündemde kalmaya devam edecektir.

"Yazı Akademisi" projesiyle edebiyata ilgi duyanlara, okuyanlara ve yazanlara ilham kaynağı olacak ve edebiyat dünyasına muazzam atmosferi ile ev sahipliği yapacaktır. 'Ensar Enstitü' adı altında, Öğrenci Gelişim Programları ile yurtlarında kalan öğrencilerine eğitim sürecinde katkı sağlayacak her türlü eğitim faaliyetlerini planlayacaktır. Uluslararası Staj Ofisi ise, uluslararası öğrenciler için bir imkân olacak ve Türkiye ile geldikleri ülke arasında kültür köprüleri kurulmasına katkı sağlayacaktır. Şehrin kalabalığına, koşturmasına, hengâmesine ara vermenizi sağlayacak olan Oluklubayır Tekkesi böylesi etkinliklerin uygulama alanı olmaya devam edecek ve Eyüp'ün tanınmasına da katkı sağlayacaktır.

Özellikle Eyüp Sultan Camii'ne sabah namazı için gelen ortaokul, lise ve üniversiteli öğrencilerin uğrak noktası olan Oluklubayır Tekkesi Eyüp Sultan Camii'ne 10 dakikalık yürüme mesafesinde adeta saklı bir cennettir.

“Ey kapıları açan
Allah,
bizim için
en hayırlı
kapıları aç”

SOĞUK ÜLKE İSVEÇTEN ÇIKABİLECEK EN SICAK FİLM “A MAN CALLED OVE”

“A man called Ove” Hannes Holm’un yönetmenliğini yaptığı, bir adamın huysuzluklarını anlatan ve bu huysuzlukların nedenleri üzerinde duran İsveç yapımı bir film. Hannes Holm bu filmi ile Oscar adaylığına götüren bir başarıya imza atmıştır. Film, İsveç’ta 2015’te yayınlanırsa

olarak çok sevdiği eşinin ölümü ve işten çıkarılması üzerine hayatta yaşamaya sebep bir şey kalmadığına karar vermiş, yeni bir siteye taşınmış bir ihtiyarın, etrafındakilerle sıcak ilişkilerde bulunan, doğu kültürünün samimiliğini taşıyan İranlı komşularıyla hayata yeniden bağlanmasını anlatmaktadır.

Filme genel özellikleri ile bakacak olursak huysuz bir ihtiyar filmlerde sıklıkla karşılaştığımız bir tiptedir. Yönetmen bu filmde flashback yöntemi ile bir fark yaratmaya çalışmış ve başarılı da olmuştur. Ove’nin huysuzlukları geçmişteki yaşanmışlıklarla karşılık bulmuş, geçmişe dönmeler filmin en uygun sahnesinde yapılmıştır.

Emile Durkheim’in intihar teorisine göre bireyin toplumsal çevresi ile bütünleşememesi bir anlamda toplumsal bağının zayıflaması ya da kopması intihar eğilimini

artırmaktadır. Richard Sennett ise “kendisine ihtiyaç duyulmadığını hisseden kişi doğal olarak çevresine tepkisiz hale gelir” demektedir. Fakat Ove topluma karşı olan duyarlılığından hiçbir şey eksiltmiyor ama dışarıda bunun karşılığını bulamayışı Ove’de öfkeye sebep olur. Topluma karşı öfkeli olan Ove

eşine karşı derin bir sevgi besler. Onu anlayan kişinin sadece eşi Sonja olduğunu düşünerek bir an önce Sonja’nın yanına gitmek ister. Aslında böyle bakacak olursak Ove intiharı sadece ölüm olarak değil de aynı zamanda Sonja’ya kavuşmak olarak görür ve bu yüzden ölüme takım elbise ile şık bir şekilde gitmek ister. Bunun yanında karısının mezarına her gün gidip onu ne kadar özlediğini söyler, ona dertlerini anlatır. Bir anlamda ölüm Ove’de Sonja’ya kavuşmak olarak karşılık bulmuş diyebiliriz. Peki topluma karşı öfkeli olan Ove nasıl oldu da eşine karşı bu denli derin bir sevgi besledi? Bu bağlılığı filmde sadece eşi öldükten sonra değil, Sonja yaşarken de görmekteyiz. Sonja Ove’yi onun hiçbir şeyi yokken sevmiş, ona destek olmuş, Ove’nin mühendislik okulunu bitirmesini sağlamış ve her alanda Ove’nin yanında olmuştur. Sonja Ove’nin gözünde hep güçlü ve fedakar bir kadındır. Sonja’nın geçirdiği kaza dolayısıyla tekerlekli sandalyeye mahkum kalması, Ove’nin gözünde onu hiç değiştirmemiş, aksine aynı bağlılık ile eşi için elinden gelen tüm fedakarlıkları yapmıştır. Ove’yi intihara iten bir diğer sebep ise Ove’nin aşırı duyarlılığının dışarıda karşılık bulamaması ve kendini toplumun dışında hissetmesidir. Ove ölürken bile duvarlara kan sıçramaması için duvarları muşamba ile kaplayacak kadar duyarlı iken, dışarıda insanların bu denli duyarsız ve beceriksiz olması onu daha da öfkelenendir. Bütün bu olanları çok sevdiği eşinin mezarında ona şu sözler ile anlatır: “Yeni nesili görsen şoke olurdun. Hiçbir şeyi beceremiyorlar;

da dünyaya açılması 2016’da gerçekleşmiştir.

Kahramanımız Ove, yaşadığı sert iklim ile de alakalı olarak çalışkan, disiplinli, kuralcı; aynı zamanda topluma karşı öfkeli, fakat belli etmese de bir o kadar merhametli bir adam. Bu film, hayatta değer verdiği insanları birer birer kaybetmiş, son

Topluma karşı öfkeli olan Ove eşine karşı derin bir sevgi besliyor.

geri geri yanaşamıyorlar, lastik bile değiştiremiyorlar. Ufacık bir şey istesen öğle yemeği ile meşgul oluyorlar. Düşünsene yakında sadece öğle yemeği ile meşgul olan bir ülke olacağız” Bütün bunlar Ove’yi öfkelenendirirken Ove’nin uzun yıllardır çalıştığı iş yerinden kovulması Ove’nin kendisini tam anlamıyla toplumun dışında görmesine neden olur. Fakat Ove şu noktayı kaçırmaktadır; içinde yaşadığımız toplum sadece bizden ibaret değildir. Biz onun içinde yaşarken aynı zamanda o da bizim içimizde yaşar. Ove her ne kadar kendini toplumun dışında hissetse de toplum ondan bağımsız değildir ve intihar girişiminde bulunurken bile her seferinde ya kapısı çalınır ya da onu engelleyen başka bir şey olur. Eğer ki içinde yaşadığımız toplum bizim içimizde yaşamayıp; Ove’nin kapısını çalıp ondan yardım isteyen biri olmayacaktı ve muhtemelen Ove sadece, intihar eden huysuz bir adam olarak kalacaktı. Ove, intihar girişiminde bulunduğu zamanlarda bile aslında başkalarını ilgilendirecek mevzularla meşgul olur. Bunu şu sözlerinden açıkça anlamaktayız: “Derler ki beyin ölürlen daha hızlı çalışmış, dış dünya ağır çekimde hareket edermiş. Yeterince düşünecek vaktim oldu. İşin aslı, kalorifer hakkında” Evet, Ove ölürlen bile komşusunun kaloriferlerini düşünmekten kendini alamaz, sitede Rune ile kurduğu düzenin mahvolacağını ölmek için kullanacağı hortumu almaya giderken Rune’ye şikayet eder. Ove, ölmek için gittiği tren garında bile raylara düşen adama karşı yanındaki kadın bir film karesi çekermiş gibi düşen adamı izlerken o

bunun karşısında duyarsız kalamaz ve onu kurtarır. İlginç olanı da, o gün ölmek için indiği rayda yaşamayı için uzanan yardım eline o da elini vermiş ve intihar etmemiştir. Yani Ove aslında kendini hissettiği gibi ne toplumun dışında, ne de Rocert’in kendisine ihtiyaç duyulmadığını düşünen kişi doğal olarak dışarıya tepkisizdir demesi gibi dışarıya tepkisizdir. Şüphesiz, Ove’yi hayata bağlayan en önemli sebeplerden biri de siteye yeni taşınan İranlı aile, özellikle ailenin annesi Parvaneh. Parvaneh; doğu kültürü ile yetişmiş, yaşadığı coğrafyanın da etkisi ile sıcakkanlı, insancıl, komşuları ile yakın ilişki içinde olan, dışa dönük ve etrafına karşı duyarlı bir kadındır. Ove’nin onlara karşı olan olumsuz tutumu, kızmaları ve huysuzluklarına rağmen yaşlı ve aksi komşusu Ove’den vazgeçmez komşusu ile olan bağlarını sürdürür. Hatta sadece Ove ile bağları koparmamakla kalmayıp yeri geldiğinde ona ikram da bulunur, onun bütün huysuzluklarına rağmen çaresiz kaldığında yine ondan yardım ister. Hastalandığında onu arar, o hasta iken de aynı şekilde komşusu onun

yanında olur. Parvaneh, tamamıyla komşusunu sahiplenir, ona ön yargı ile yaklaşmaz hatta çocuklarını ona emanet edecek kadar da komşusuna güvenir. Öyle bir sahiplenme ki bir sabah uyanıp perdeleri açtığı ilk işi Ove’nin siteyi düzenleme saatinin geldiğini fakat kapısının önündeki karların hala çekilmediğini düşünmek olur ve eşile beraber henüz yeni uyanmışken kendilerini dışarıya atıp Ove’nin nerede olduğuna bakarlar, yani Ove’nin ölümü bile komşusu Parvaneh’nin komşusuna karşı olan duyarlı hareketi ile öğrenilir. Parvaneh’nin bütün bu iyi niyetli tutumu, Ove’ye karşı olan insancıl yaklaşımı günden güne Ove’nin içinin bu aileye ısınmasını sağlar ve Ove hayatın içinde olduğunun farkına varır. Onu hayata bağlayan işe yaramaz ve aptal olduklarını düşündüğü komşuları olur.

ESİR Şehrin İnsanları

Romanlar, içinde bulunduğu dönemi birçok açıdan yansıtmaları bakımından önemsenmesi gereken eserlerdir. İçinde bulunduğumuz dünyayı ve dünyanın geçirmiş olduğu tarihi süreçleri romanlar birer ayna gibi yansıtırlar önümüze. Roman derken günümüz popülist romanlarından bahsetmiyorum elbette. Popülist romanlar dünyadan "istifade" eden insanlar için bir anlam ifade ediyor olabilir ama insanı götüreceği bir yer yoktur. Diğer romanlar ise dünyayı anlamaya çalışan insanlar içindir ve insanı ileriye götürür. Yaşanmışlıkları birçok açıdan ele alan içinde bulunduğu dönemi karakterlerine giydirmiş ve zamana mal olmuş romanları kastediyorum. Mesela bir Peyami Safa'dan bir Tarık Buğra'dan veya Kemal Tahir'den bahsediyorum. Romanları okurken işte bu farkındalıkla okumak gerekir. Bana göre önemli olan romanın bir çerçeve çizmesi ve insanı tatmin edecek düzeyde bilgilendirmesi farklı bir bakış katmasıdır. Bu yazıda Kemal Tahir'in eseri olan Esir Şehrin İnsanları'nı anlatmaya çalışacağım. Kemal Tahir toplumu önemseyen ve romanlarında topluma ve karakterlere bir misyon yükleyen önemli bir yazarımızdır. Sosyalist fikirleri olmasına rağmen aynı zamanda milli ve devletçi yönü de vardır. Batılılaşmaya karşı tavır alır ve Osmanlı'ya sempati duyar ve tüm bunlar onun özgün yanını oluşturan etmenler olmuştur. Savunduğu fikirler ve önerdiği kuramlar dönemin iktidarını rahatsız etmiş olması ki 1938'den 1950'ye kadar hapis cezasına çarptırılmıştır. Cezaevinde Anadolu insanıyla tanışmış ve buna bağlı olarak romancılığını oluşturan en büyük kaynaklardan biri Anadolu insanı teması olmuştur. Sosyalist fikirlerindeki özgünlüğün

temeli her toplumun sosyalizm koşullarını kendisinin oluşturacağını savunmasından gelmektedir. Romanlarını siyasi fikrini tahkim eder nitelikte yazar ancak okuyucu rahatsız etmez.

Mütareke dönemini anlatan ve Esir Şehrin üçlemesi serisinin ilk kitabı olan Kemal Tahir'in Esir Şehrin İnsanları genel olarak Birinci Dünya Savaşından milli mücadeleye kadar uzanan süreçte İstanbul'u ve aydınları konu edinir. Roman tekniği açısından belli bir görüşe bağlı olması ve taraf tutması uygun düşmeyebilir ancak onu Kemal Tahir'i Kemal Tahir yapan bu değil midir? Toplumu konu edinmesi ve yaşanmışlıkları dile getirmesi...

Kemal Tahir kurguladığı Kamil Bey karakteriyle bir aydının sosyal ve milli meselelere sahip çıkması gerektiğini ve insiyatif alması gerektiğini iyi bir şekilde işlemiştir. Romanın ana karakteri olan Kamil Bey Galatasaray Lisesi'nde okumuş ve sonra Oxford'a eğitim almış, birçok yabancı dil bilen Abdülhamit'in en zengin vezirlerinden Selim Paşanın tek çocuğudur. Tüm bu nitelemelerin getirdiği "aydın" karakterinin de etkisiyle Türk toplumunu iyi tanımaz, bilmez Kamil Bey. Nitekim İstanbul'da doğması, zengin bir ailede yetişmesi ve cezaevinde Türk toplumunu tanımış olması bakımından aslında Kamil Bey karakteri kendi yaşamından izler yansıttığı bir karakter olmuştur Kemal Tahir'in. Kemal Tahir bu noktada aydının nasıl olması gerektiğinin tasvirini çizer. Roman Kamil Bey ve karısı Nerminle Barcelona'dan İstanbul'a giden gemiyle yurtdışından dönüş yolculuklarıyla başlar. Mütarekeden iki yıl sonra yurda dönebilirler çünkü memleketin savaş halinde olması ve gemi yolculuğunun sıkıntılı

ve tehlikeli olması dönemlerini geciktirmiştir. Memleket yorgundur ve özellikle karşısında düşman zırhlıların boğaza demirlediği esir bir şehir olan İstanbul vardır Kamil Bey'in. Halk savaştan bıkmış olmakla beraber Anadoludaki kuva-i milliye hareketi merak edilmektedir ve içten

içe desteklenmektedir. İstanbul'un siyasi yönü ise kuva-i milliyecilere baskı yapar vaziyettir. Aydınların çoğunluğu halktan kopuk ve mandacılık taraftarıdır ve İngilizlere yaranma peşindedir. İstanbul'a geldikten sonra eski servetinden bir şey kalmayan Kamil Bey Karadayı adında Kuva-i Milliye taraftarı gazetede çalışır. Hükümetin ve aydın kesiminin baskısına rağmen Kuva-i Milliye'ye destek verir. Bu süreçte birçok ahlaksızlık ve ikiye yüzlülük karşı karşıya kalır ancak onurlu duruşunu hiç bozmaz.

“

Kemal Tahir'in Mütareke dönemi aydınlarını anlattığı “Esir Şehir” üçlemesinin ilk kitabı olan Esir Şehrin İnsanları'nda Birinci Dünya Savaşı sırasında İstanbul'daki sivil aydınların durumu ele alınır.

”

Hatta düşmanın savaş planını Anadolu'ya ulaştırmaya çalışırken yakalanır ve Divan-ı Harp'te yargılanır ve inandığından hiç ödün vermez. Gazetede birlikte çalıştığı ve kocası İhsan hapiste olan ve tek başına dergi çıkararak o dönemde büyük bir

cesaret örneği sergileyen Nedime Hanım'a hayran kalır. Nedime Hanım onun için ideal bir Türk kadınıdır. Nedime Hanım eski alışkanlıklardan kopmuş zorunluluk gereği çarşaf giyen ve bundan hoşlanmayan aydın bir Türk kadını Kemal Tahir'e göre. Tabii Nedime Hanım'dan başka Kuva-i Milliye'ye destek veren Ramiz Efendi ve okumamış biri olan ama irfan sahibi cesaretli karısı Fatma Hanım var romanda. Ramiz Efendi birçok cephede yedek subaylık yapmış bir yandan yorgun ama bir yandan da milli mücadeleden zaferle çıkmayı bekleyen ve bunun için İstanbul'dan Anadolu'ya istihbarat

yoluyla milli mücadeleye destek olan halkın içinden biri. Karısı Fatma Hanım eski alışkanlıklarla yaşayan ama istiklal uğruna direnen bir kadındır.

Kemal Tahir toplumun birçok farklı kesimini aynı ideal uğrunda birleştirmiştir romanında. Aydın olarak Kamil Bey, okuması yazması olmayan Fatma Hanım,

Kamil Bey ile Divan-ı Harp'te yargılanan halkın içinden biri olarak Ramiz Efendi söz konusu vatan olduğu zaman birleşmeyi başarabilmiştir. Her ne kadar değer atfettiği tipler dinden uzak olmaları bakımından eleştirilebilse de toplumun değerlerini iyi bilen ve onlara saygı duyan tipler oluşturmuştur Kemal Tahir. Romanda sonraki Kemalist dönemin tepeden inmecisi bir şekilde gerçekleştirdiği yenilik anlayışı bu yüzden Kemal Tahir'e uzaktır. Nitekim bunu ve milli mücadeleye gönül vermiş insanların saf dışı bırakıldığı ve jakoben zihniyetin egemen olduğunu üçlemenin diğer kitabı olan Yol ayrımında net bir şekilde görüyoruz. O Osmanlı bakiyesi bir toplum olduğumuzu iyi biliyordu ve bunun dönüştürülmesi fikrine karşıydı. Her ne kadar toplumla ayrı düştüğü, özellikle din konusunda, noktalar olsa da dönüştürücü, baskıcı bir dil değil, toplumun her kesimini kucaklayıcı bir üsluba sahip olmuştur. Bu yüzden Kemal Tahir benim için hep; günümüzde de kim hangi görüşten olursa olsun milli mesele söz konusu olduğu zaman birleşmemizi ve yekvücut olmamızı isteyen ve bu doğrultuda hareket etmemizi isteyen kişilerden olmuştur.

Postmodern Ebeveynlik

Giriş

Postmodernizm, 90'lı yıllarda modernizm eleştirisi ile adını sıkça duyuran ve dikkatleri üzerine çeken bir kavram olarak karşımıza çıkmıştır. Sanayi sonrası toplumlarda var oluş sürecinin doğurduğu bu kavram, eleştirisi ve dert ettikleri ile hayli iddialı bir perspektif çizmektedir. Özgürlük, eşitlik, adalet ve aile kavramlarına yeni bir bakış açısı ile bakan postmodern tavır; sanattan sosyolojiye, çocuktan aileye dek yankılarını çok çeşitli alanlarda hissedebileceğimiz bakış açısı ile hayatımıza girmiştir. Postmodern yaklaşımın çağa, insana, aile kavramlarına dâhil edilmesiyle ailelerin algı ve tutumları da değişmiştir. Postmodernizmin bireyler ve aile üzerindeki tesirlerinin daha net anlaşılabilmesi için bu kavrama şekillendiği çağ ve insan üzerinden değinmemiz gerekmektedir.

Postmodern Çağ

Postmodernizm sanayi sonrası toplumu ifade etmektedir. İçinde bulunduğumuz bu çağ "bilgi" ve "iletişim" çağı olarak da adlandırılmaktadır. Yaşadığımız çağın belirleyici özelliği bilgide, iletişimde veya her ikisi için kullanılan "bilişim" teknolojilerinde yaşanan gelişmelerdir. Gelişmelerin çapı ve ivmesi mucizevidir. Teknolojideki bu değişiklikler hayatımızın birçok alanına da derhal nüfuz etmektedir. Bu çağ her insana istediği miktarda bilgiyi, mikronlarla ifade edilen zaman dilimlerinde, her yerde ve her zaman erişilebilir hale getirmiştir. Bilgiyi saklamak, işlemek, taşımak ve nakletmek alanlarında yaşanan gelişmeler olağanüstüdür. Bilginin miktarı ve sınırı hayal gücümüzün ötesine geçmiş ve insan kapasitesinin limitleri dışına çıkmıştır. Artık insanoğlu ihtiyaç duyduğu her şeyi bilmek kapasitesine sahip değildir ve her şeyi bilmek zorunda da değildir. Tüm bu gelişmeler ekseninde son on yılın gelişmeleri hayallerimizin ötesine geçmiştir ve her yeni gün hayal sınırlarını değiştirecektir.

Postmodern İnsan

Postmodern toplumlarda fabrikalar otomasyona geçmiş, makine ile insan arasındaki işbölümü yeniden yapılandırılmıştır. Artık farklı işgücü taleplerine cevap verecek nitelikte insan gücü ihtiyacı vardır. Sanayi sonrası çağda makineler tek düze işleri yaparken, insanlar da bilgi, zekâ ve yaratıcılıklarını kullanabilecekleri işlerle uğraşacaklardır. Yeni çağda çalışanlardan yaptıkları işlere eleştirel bir bakış açısı getirmesi, en güç koşullarda yolunu çizebilmesi, sürekli değişen bir çevrede yeni ilişkiler kurabilmesi ve geleceği bütün incelikleriyle kavrayabilmesi beklenmektedir. Eski dönemlerin en değerli insan tipini oluşturan çok bilen insan, yerini bilgiyi gerektiğinde nerede, nasıl bulabileceğini bilen insana bırakmıştır. Yine çağlar boyu bilginin değişmez ve kalıcı olduğuna inanan insan tipi, yerini bilginin kısa sürede değişip eskidiği, bu nedenle de sürekli yeni bilgiler peşinde kendini durmadan geliştirmeye çalışan insan tipine bırakmıştır.

Postmodern İnsanın Psikanalizi

Erich Fromm'un asistanı ve editörü olan Rainer Funk, zamane insanının (postmodern insan) ruhsal yönelimini anlama çabasının ürünü olarak 'Ben ve Biz' kitabını yazmıştır. Ona göre postmodern insanın temel karakteristiği ben odaklı olmasıdır. Ben odaklılıkla kastedilen, postmodern yaşam koşullarının altındaki insanların düşünme, hissetme ve eyleme biçimlerini gittikçe daha çok belirleyen yeni bir psikik eğilim, yeni bir karakter yönelimidir. Postmodern karakterin temel felsefesi "Ben, ben olduğum ölçüde benim" şeklindedir. Zamane insanı, hayatın merkezine kendisini koymakta ve olan biten her şeyi kendisine göre anlamlandırıp değerlendirmektedir. Bütün baskılardan, zorunluluklardan, gelenekten, dinden vb. bağımsız karar verme ve hareket etme en önemli itici güç durumundadır. Burada söz konusu olan narsistik bir yapılanma değildir. Postmodern zihinlerde "Ben, ben olduğum ölçüde benim." ile birlikte "Sen sen olduğun ölçüde sensin." düşüncesi de hâkimdir. Ben olmanın özgürleştirici çekiciliği ile birlikte bağlantıda olmak postmodern insanın diğer temel düsturudur. Burada söz konusu olan bağlı olmak değil, bağlantıda olmaktır. Bağlı olmanın getireceği sorumluluk, sıkıntı, zorluk tahammül gibi çaba isteyen tutumlar bağlantıda olmakta pek yer almaz. Bu açıdan bakınca. "Bağlantıda olmak özgürleştiricidir." Postmodern ben odaklılık aktif ve pasif olarak ikiye ayrılabilir. Burada aktif, postmodern kültürü üreten ve sunan taraf iken, pasif, söz konusu kültürü tüketen ve yaşayan taraftır. Söz gelimi bir eğlence programı yapımcısı ya da sunucusu aktif pozisyondayken izleyici pasif pozisyondaydır. Bir reklamcı aktif eğilimi temsil ederken, alışveriş yapan kişi pasif durumdadır. Unutulmamalıdır ki aktiflik ve pasiflik çerçeveleri çok net çizilmiş tutumlar değildir; geçişkenlik ve değişkenlik arzederler. Postmodern bir insan belirli bir durumda aktif tutumlar sergilerken başka bir durumda pasif tutum içerisinde olabilir. Aktif postmodern karakter, yaratılmış dünyanın arzıcısı, pasif postmodern karakter ise özerk kullanıcısıdır. Psikanaliz ruhsal anlamda sağlıklı insanı üretebilen ve sevebilen olarak tanımlar. Buradaki üretkenlikle kastedilen psikik güçlerin üretkenliğidir. Hayal kurabilme, düşünebilme, imaj oluşturabilme, acılara tahammül, çaresizliğe tahammül, vb. bu üretkenliğin temel boyutlarındandır. Oysa postmodern karakter bu üretkenlikten de yoksundur.

POSTMODERN EBEVENLİK

Modern Çekirdek Aile

Modern çekirdek aile, iki ebeveyn, iki çocuk ve bir ebeveyninin çalıştığı- genellikle babanın – modern Amerika'da kabul edilen bir normdu. Evrensel bir çocuk doğası inancı olduğu gibi evrensel bir aile formu yani çekirdek aile inancı da vardı. İki ebeveynin çalıştığı aileler, tek ebeveynli aileler, evlat edinmiş aileler ve diğer aile çeşitleri en iyi ihtimalle acıma, en kötü ihtimalle ise öfke ve ahlaki yakışıksız olarak görülürdü. Modernden Öte 'Postmodern' Bir Aile Bireyi yıldızlaştıran modernliğin 'aile' ile yıldızının çok barışık olduğu söylenemez. Özellikle modern-öncesi dönemden yadigar kırsal-geleneksel 'geniş'likteki formuyla aile, bireyleşme önünde engel sayılmıştır. Ancak diğer taraftan modernliğin dizginlerinden boşanmasından endişeli muhafazakâr-modernist anlayış açısından da aile, böylesi bir gidişatı engelleme yolunda sağlıklı bir 'tampon' olarak düşünülür. Her şey bir yana modern-endüstriyel düzen, bireyi parlatıp önünü açarken onu kendisine kazandırma işlevi yüklediği aileyi de 'çekirdek' olarak gözetmeye devam eder. Geleneksel (premodern) hayatın içinde aile ve onun daha geniş çeperi sayılabilecek akrabalık, hem ekonomik, hem politik, hem de psikolojik (duygusal) bir dayanışma şebekesi olarak temel ve başat önemdedi. Modern-postmodern zamanlar, bunları ilk iki noktada, yani ekonomik ve politik olarak işlevsizleştirirken üçüncü noktada daha da yerinden edilemez hale getirdi; hatta belki de insanın tek ve de son sığınağı yaptı.

Postmodern karakterin temel felsefesi "Ben, ben olduğum ölçüde benim" şeklindedir.

Modern Hayatın Aile Üzerindeki Etkisi

Modern hayat popülizmi pompalar, popülizm de esas itibarıyla "süslü" gösterimdir. Süslü gösterim akletme ameliyesinden soyutlanmış, heva-heves ürünüdür. Bu sosyal gerçekliğimize bağlı olarak Müslümanların hayatlarından takva ve azimet kavramlarının kalkması yerine dünyevileşme istikametinde ruhsat fetva ve mefsedete götürücü bir maslahatın yerleşmeye başlaması bozulmanın yol haritası olmuştur. Bu bozulmanın en yakıcı alanı da evvel emirde aile olmuştur. Batılılaşmanın getirdiği değişimlerden en fazla etkilenen müessesenin aile olduğu uzun zamandan beri bilinen bir gerçektir.

Modern hayat, 'anı' merkeze alan bir hayattır. Bu hayatta geçerli olan öncelikler, bencillik ve bireyseldir. Aynı zamanda modern hayat hız ve hıza ayarlı mekanik bir gerçekliğin işgali altındadır. Modern hayat; rol karmaşasının yaşandığı özellikle kutsallarla sorunlu ve fakat kendi kutsallarını ötekilerin yerine ikame eden bir hayattır. Modern hayatta belirleyici olan içgüdülerdir. Meşru örf, sahih bir gelenek, incelik ve öncelikler yoktur. Modern hayatın bir sonucu olarak gittikçe belirginleşen seküler ideolojik işleyiş aileyi aşındırıcı bir zemini oluşturmada kararlı görünmektedir. Bu ideoloji kendi içerisinde yeni, kutsallardan arındırılmış, bir yaşam tarzı, bir aile formu, ilişki ağı ve bir dil sunmaktadır. Modern hayat, güven bunalımı sürecini başlatmış, ciddi bir kalite sorunu yaratmıştır. Kontrol dışı durumda olup bireyselleşen yığınlar birbirlerine artık cazibe merkezleri değil, nerdeyse birbirlerinin nezdinde itici birer unsur olmaya başlamışlardır. Bu realite Müslüman aileyi mutlak anlamda etkilemektedir. Özellikle modern hayatta tüketim kültürü ailedeki nimete şükür bilincini, rızık ve kanaatkârlık duygularını daha fazla tüketmekte ve yok etmektedir. Modern hayat hedonist bir kişilik meydana getirdiği için insanın zayıf olma hali ile ciddi bir fitne zeminine yol açabilecek kıskançlık hastalığını tetiklemektedir.

Modern kültür rasyonel pozitivist bir gözle hayata baktığından sevgiyi, şefkati, merhameti anlamada zorlanmakta, bu duygularla yetişmeyen çocuk ve yetişkinleri çocuk yuvalarına, huzur evlerine, kreşlere, gündüz bakım evlerine veya sokak çocukları üreterek daha vahim bir boyuta taşımaktadır.

Modernizme karşı model Müslüman aile şu temel alan ve hassasiyetlerde bir disiplin oluşturmakla ancak direnebilir: "Değer" merkezli aile yapısı.

Teknolojik aygıtların kontrolü ve aile bireylerini hayatın içinde yetiştirmek. Müslümanlar tüm enerjilerini kontrol edildikleri modern teknolojinin araçlarına karşı direnmek için harcamalıdır.

Sonuç

Yaşadığımız çağa yapılandırılan etiket sanayi sonrası toplumu veya modernizm sonrasını anlatan "postmodernizm" damgası taşımaktadır. Dünyada küreselleşme ile birlikte teknolojik gelişmeleri takip etmekte zorlandığımız bir dönemi yaşamaktayız.

Teknolojideki bu değişiklikler hayatımızın birçok alanına da derhal nüfuz etmektedir. İsteyerek veya değil insanlar ve toplumlar kendilerini bu değişim tufanı içerisinde bulacaklardır. Kendileri ve toplumları için doğru araçları geliştirenler ayakta kalabilecek veya sonrasında avantajlı duruma geleceklerdir. Değişimin en temel unsuru her dönemde olduğu gibi bu dönemde de insandır. İnsanı esas almayan hiçbir değişim veya anlayış ayakta kalamayacaktır. Postmodern çağ, zamanın, mekânın, insanın, insan ilişkilerinin ve emeğinin anlamını değiştirmiştir. Tüm bu değişim kaçınılmaz olarak insan ve insanla ilgili beklentileri de değiştirmiştir. Postmodern toplumlarda eleştirel düşünme, yaratıcı düşünme, çok kültürlülük, problem çözme, bilgi ve iletişim becerileri, lokal olduğu kadar evrensel değerlerle donanmış, farklı durumlara adapte olabilen, esnek niteliklerde, iletişim, işbirliği, araştırma, yaşama ve üretim yeterliliği olan bireyler önceliklidir. Hızlı ve öngörülmez değişimle baş

Modernizme karşı model Müslüman aile şu temel alan ve hassasiyetlerde bir disiplin oluşturmakla ancak direnebilir: "Değer" merkezli aile yapısı.

etme, empati ve hayal gücü önemli niteliklerdir. Aile ve eğitim de yeniçağda kendi görev tanımlarını yeniden yazmak zorundadır. Aile çocukların bağımsız oldukları, güvenciler ve sorumlu insanlar olarak muamele gördükleri ve hayatın tüm karmaşıklığıyla yüzleştikleri yer olmalıdır. Hayal kurmak teşvik edilmeli, farklı düşünmek ve yaratıcılık özendirilmeli, sorumluluk verilmeli, güven duyulmalı, böylece özmotivasyon, özdenetim ve özdisiplin geliştirilmelidir. Hat safhada "usta" eller tarafından hazırlanan sanallıkla kuşatılan insan, bu cazibenin ve duyularının aşırı uyarılmışlığının da etkisiyle bir "matrix" içinde hapsediğinin bile farkına varamayacak kadar gerçekliğini yitirmiş durumdadır. Bu noktada neyiz, neyiz, kimiz, nasıl olmalıyız, ne yapmalıyız diye sorsak cevap vermek kolay ve hemen de olmayacaktır. Ama insan, bu meseleyi düşünmek ve en azından cevap verme niyetiyle mücadelesini sürdürerek önce kendi varoluşuna yönelen bu dalgaları kırmak ve sonra kendi dalgasını kurmak; sanallığın malzemesi, bir parçası olmaktan çıkarak kurucu gücünü ortaya koymak mecburiyetindedir.

Kaynakça

- 1-POSTMODERN ÇAĞ & HUMANİST EĞİTİM Yrd. Doç. Dr. İsmet ŞAHİN Kocaeli Üniversitesi
- 2- Modernden öte 'postmodern' bir aile/Tayfun Atay
- 3-Değişen dünyada Çocuk yetiştirme ve eğitim/David Elkid
- 4-Post modern aile/Mustafa Özcan
- 5-Postmodernizm ve Eğitim/Latife Kırbaçoğlu Kılıç ,Bora Bayram

ABBARA

İstanbul gibi büyük ve trafik sorunu olan bir şehirde yaşıyorsanız özellikle hafta içi pek bir yere gidemezsiniz. Bunun sonucu olarak da mesai ya da okul sonrası vaktiniz hep aynı mekanlarda geçer. Sürekli aynı yerleri hatta aynı yüzleri görmek giderek sıkıcı bir hal almaya başlar. Bu yüzden yeni mekanlar keşfetmek, farklı lezzetler tatmak için önerilere açık hale gelirsiniz hatta birilerinden yeni bir mekan ismi duyduğunuzda orayı görmek için sabırsızlanırsınız ve hemen planlar yapmaya başlarsınız.

Uzun zamandır ismini ve övgüsünü bol bol duyduğum Abbara Cafe de benim için böyleydi. Hatta o kadar çok duydum ki "abartıyorlar" diye düşünüyordum. İnsanların haftasonu tatilini sevdikleri ile bir şeyler paylaşmak ve hayatlarına bir anı daha bırakmak için evlerinde hazırlandığı saatlerde bir cumartesi günü Üsküdar'daydım. Öğle trafiğine yakalanmamak için acele ediyordum ki aklıma Abbara geldi. Abbara'ya gitmek için Marmaray'dan indikten sonra Mihrimah Sultan Cami'yi arkamda bırakacak şekilde yürüdüm. Önünden bir kaç kere geçtiğim hâlde kafenin tabelasını fark edemedim. Tekrar haritaya bakıp bu kez Kanaat Lokantası'nın karşı tarafına geçerek yürüdüm. Nihayet tabelayı görünce kimsede olmayan ders notlarını bulmuş gibi sevinip içeri girdim. Ama içeri girmemle yeniden açık havaya çıkmam bir

oldu. Çünkü Abbara'nın asıl büyüğü küçük bir holden sonra sizi karşılayan bahçesinde. Duvarlardan sarkan sarmaşık ve çiçeklere ve bahçeyi donatan ağaçlara yeşilin farklı bir tonunda tasarlanmış çok şirin masa ve sandalyeler eşlik ediyor. Şehrin gürültü ve patırtısı bir anda dışarıda kalınca hafiflediğimi hissettim. Hemen bir masaya oturup kuş cıvıltıları eşliğinde bu şehrin telaşesinden kurtarılmış bölgede basada bulunan menüyü incelemeye başladım. Ne de olsa keşfimizin gayelerinden biri de yeni tatları keşfetmekti.

Aile işletmesi olan kafede günlük ev yemekleri ve el yapımı tatlılar çıkıyor. Abbara sadece bir sohbet ve dinlenme mekânı olarak düşünülmüş. Bu yüzden müzik, televizyon, masa oyunları vs. bulunmuyor. Hem aileler hem gençler için şehrin göbeğinde ferah bir nefes alma imkânı sunmak istediklerini belirten işletmecinin bunu başardığını itiraf etmek gerek.

Bu kadar hoş bir mekânda fiyatların uçuk olmasını beklersiniz ama öyle değil. Öğrenci bütçenizle bu mekanda çıkarken paranızla birlikte aklınızı bırakmanıza gerek kalmıyor.

Abbara'ya ruhunuzu dinlendirmek için tek başınıza ya da hoş vakit geçirmek için dostlarınızla gidebilirsiniz. Her iki durumda da zamanın nasıl geçtiğini anlayamayacak ve sizlerde bıraktığı sakinlik ve huzuru bulmak için tekrar geleceksiniz.

YURTLARIMIZDAN HABERLER

Öğrencilerimiz Buluştu

Ensar Vakfı Yurtları 2016 yılı Öğrenci Buluşması, Eyüp Belediyesi Kültür ve Sanat Merkezi'nde yüzlerce öğrencinin katılımıyla gerçekleşti. Programın açılışı Kur'an-Kerim tilaveti ile yapıldı. Açılış konuşmasını Ensar Vakfı yurtlarının eski öğrencilerinden Mine Gül ve Fatih Gümeş yaptı. Son olarak Ensar Vakfı Genel Müdürü **Hüseyin Kader** konuşmasını gerçekleştirdi. Kader, konuşmasında gençlerin her birinin milli ve manevi birer değer olduklarının altını çizdi. Sonrasında **Ensar Vakfı Mütevelli Heyet Başkan Vekili Abdurrahman Kayapınar**, gençlere birer "ensar" oldukları için teşekkürlerini iletti.

Yurt Yönetici Akademisi

İlim Yayma Cemiyeti'nin (İYC) düzenlediği Yurt Yönetici Akademisi'ne **12 yurt yöneticimiz** katıldı. 18 hafta 108 saat süren olan eğitimler, yöneticilerimiz açısından oldukça verimli geçti. Güz döneminde başlayan eğitimde; gençlik psikolojisi, iletişim psikolojisi, kriz yönetimi, gıda güvenliği,

kurum kültürü, yönetim ve organizasyon, yatılı eğitim tarihi, temsil bilinci, yöneticinin dijital ajandası, iş güvenliği, eğitici oyunlar, temel ilk yardım bilgileri gibi dersler verildi. Söz konusu derslerle **yöneticilerimiz, iletişim, organizasyon ve yönetim bilgilerini arttırdı.**

I. Kalite Çalıştayı Bosna'da Gerçekleştirildi

29 Ocak- 1 Şubat 2017 tarihleri arasında Uluslararası Saraybosna Üniversitesi ve Ensar Vakfı ortaklığı ile "**Ensar Vakfı I. Kalite**

Çalıştayı" gerçekleştirildi. Çalıştay öncesinde Ensar Vakfı yurt yöneticileri, Bilge Kral **Aliya İzzetbegović**'in kabrini ziyaret

ettiler. Sonrasında Mostarlı cesur gençlerin köprü üzerinden suya atlama geleneğinin yapıldığı ve Mimar Sinan'ın talebesi Mimar Hayreddin'in 1566'da inşa ettiği **Mostar Köprüsü** de ziyaret edildi. Yurt yöneticilerimizin yurtlarda kaliteyi arttırmak amacıyla gerçekleştirdiği çalıştayda eğitim birimi, rehberlik ve işletme birimlerinin gelişimine yönelik istişarelerde bulunuldu. Yapılan sunumların ardından kazanımlardan oluşan bir rapor hazırlandı.

1. Kademe Hizmetiçi Eğitim Programı

Ensar Vakfı, yurt hizmetini gençlerimizin; bilgi, beceri ve kabiliyetlerine kâmil duyuşsal ve zihinsel gelişimini sağlamış, dini ve millî değerleri donanmış, kişiliği, karakteri ve kıfayeti ile örnek teşkil edecek bir şahsiyet/ nesil yetiştirmeyi arzulamaktadır. Bu minvalde öğrencilerin yurt yaşamları boyunca onlarla iletişim halinde olan yurt yöneticilerinin de yeterlilik ve yetkinliklerini önemseyen vakfımız, yurt yöneticilerinin bilgi ve niteliklerinin geliştirilmesi amacıyla "Yurt Yöneticileri Hizmetiçi Eğitim Programı" planlamıştır. Programın I. Kademesi, 23 – 27 Ocak 2017 tarihleri arasında İstanbul ve Darıca'da "Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik" gündemiyle gerçekleştirilmiştir. Dört gün süren I. Kademe Hizmetiçi Eğitim Programı'nın ilk günü Ensar Vakfı Genel Merkezi'nde Ensar Vakfı Genel Müdürü Hüseyin Kader'in takdim konuşması ardından Ensar Vakfı Yurtları ve Genç Ensar üzerine bilgilendirme yapılmış ve ardından Genel Müdür Yardımcısı Abdullah Serenli'nin "Sivil Toplum ve Vakıflar" başlıklı sunumu ile ilk günün eğitim programı son ermiştir. Eğitimlerin ardından, kurumsal ziyaret kapsamında Başakşehir Ortaöğretim Kız Öğrenci Yurdu, İstanbul Tasarım Merkezi, Yurt Koordinasyon Merkezi ziyaret edilmiş ve ilk gün

Mütevelli Heyeti Başkan ve Üyelerinin iştirak ettiği akşam yemeği ile son bulmuştur. Programın ikinci günü, Darıca Basın İlan Kurumu'nda Gökhan Güzel'in "Stratejik İletişim ve Yönetim"; Reyhan Doğru'nun "Güvenlik"; Nur Lambacı'nın "Sağlık Güvenliği" ve Özgen Kaya'nın "İlk Yardım Bilgisi" seminerleriyle devam etmiştir. Münir Arıkan'ın "Ekip Çalışması" üzerine gerçekleştirdiği sunumla da yurt yöneticilerimiz ekip ruhu, yönetimi ve liderlik konularında farkındalık kazanmışlardır. Ömer Miraç Yaman'ın "Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik" semineriyle başlayan üçüncü günde ise yurt yöneticilerimiz, "Biz Kimiz?", "Gençlerin Derdi Ne?" gibi sorulara cevap bulurken aynı zamanda toplumdan dışlanan gençler ve ergenler üzerinde bilgi edinilmiştir. Yoğun tempo ile geçen eğitimlere, gün sonunda Recep Demirkaynak'ın Stand Up gösterisiyle ara verilmiş ve üçüncü günün de sonuna gelinmiştir. Eğitimin önemli sacayaklarından biri olan "Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik Eğitimi" dördüncü günde bu kez Mehmet Yasir Cebeci tarafından ele alınmış ve yurt yöneticilerimiz Ergen Eğitimi üzerine çok yönlü bir eğitim almıştır. Günün sonunda, Yusuf Kaplan tarafından "Medeniyet Fikri ve Öncü Kuşaklar Konferansı" ardından programın Darıca'daki eğitimleri sona ermiştir. I. Kademe Hizmetiçi Eğitim Programı'nın son günü, Ensar Vakfı Proje Koordinasyon Merkezi'nde Mesut Dünder tarafından verilen "Sosyal Girişimcilik" ve "Gönüllü ve Gönüllük" eğitimleri ile başlamış ve programın kapanışı Genel Müdür Yardımcımız Abdullah Serenli'nin katılım belgesi takdimi ile nihayetlendirilmiştir. 32 saatlik eğitim ardından katılım belgesini alan 66 yurt yöneticimizle her gün eğitim sonunda anket çalışması yapılmış ve ankete hızlı dönüş yapan yöneticilerimiz ödüllendirilmiştir. Bu anket çalışması neticesinde ortaya çıkan sonuçlar sonraki çalışmalara örnek oluşturması noktasında değerlendirilmiştir.

Kültür Coğrafyamızdan Tarih, Şehir ve İnsan Semineri

Hasan Sevil'in "Kültür Coğrafyamızdan Tarih, Şehir ve İnsan" adlı semineri, Ensar Vakfı Konferans salonunda yoğun öğrenci katılımıyla gerçekleşti. Sevil, sadece bir kültür coğrafyasının içinde değil aynı zamanda geniş bir gönül coğrafyasının içinde olduğumuzu ifade etti. "Bizim bir gönül coğrafyası içerisinde olduğumuzu bilmek gerekir. Bunun arka planındaki tarihi izleri iyi bilmek coğrafyamızdaki insanı tanıyabilmek önemli bir iştir. Bu işin bir gönül işi olması lazım. Bu coğrafyanın bir gönül coğrafyası olduğunu bilmek lazım. Başkaları gibi değil, gerçekten bu coğrafyanın bütününe kapsayan ve kucaklayan bir gözle, ifadeyle buna yanaşmak ve yaklaşmak lazım." dedi.

İnsan ve Beyan Kabiliyeti Konferansı

Dr. Şerafettin Kalay'ın "İnsan ve Beyan Kabiliyeti" başlıklı konferansı, Ensar Vakfı Konferans Salonu'nda, **300'e yakın öğrencinin katılımıyla** gerçekleşti. Basmelenin nuru ve bereketi ile başlayan konferans, öğrenciler tarafından yoğun ilgi gördü. Dr. Şerafettin Kalay, **"Sizleri gördükçe bizler mutlu oluyoruz, teselli buluyoruz. Cenab-ı Allah azminizi, gayretinizi ve sayınızı ziyade eylesin. Bugünleriniz güzel yarınlarınız daha güzel olsun. İslam âleminin**

de yarınları daha güzel olsun. Rabbim hak davayı muzaffer, bizleri de hizmetkâr eylesin." dedi. Sonrasında harflerin yan yana gelişyle kelimelerin, kelimelerin yan yana gelişyle cümlelerin, cümlelerin bir araya gelişyle kitapların yazıldığını söyleyen Kalay, harfler aynıyken, kelimeler aynıyken her insanın farklı farklı ifade kabiliyeti olduğunu, her insanın yaradılış itibari ile birbirinden farklı olduğunu hatta aynı yumurta ikizlerinin bile birbirlerinin aynı olmadığını ifade etti. Kalay, iyi beyanın gönülleri fethetmeye yettiğinden söz ederek konuşmasının sonunda doğru sözün edebinin büyüünün tüm insanlığı etkileyeceğini de ekleyerek Rabbimizin bize bahşettiği bu kabiliyeti kullanmanın yanında samimi ve dürüst olmanın da önemine dikkat çekti.

Her Gencin Bir Hikâyesi Var

Zeytinburnu Erkek Yurdu, Merkez Valisi Süleyman Karaman'ı, tecrübe aktarımı programları kapsamında Ensar Vakfı'nda ağırladı. Karaman, genel olarak hayata dair tecrübelerini gençlerimize anlattı. Özellikle üniversite dönemi ile ilgili tecrübelerine vurgu yaparak gençlerimize tavsiyelerde bulundu. Bu değerli öğütleri not alan gençlerimiz, her hikâyenin bir değer olduğunu ifade ettiler. Böyle değerli yöneticilerin hikâyeleriyle gençlerimize dokunması, bizi de fazlasıyla onurlandırdı.

Türkiye'nin Darbelerle İmtihanı

İstanbul Stratejik Düşünce ve Araştırma Merkezi (İSDAM) ile birlikte Mecidiyeköy Erkek Öğrenci Yurdu'nda; "Türkiye'nin Darbelerle İmtihanı" başlıklı **5 haftalık** seminer programı, güz dönemi itibari ile başladı. Bu seminer programının içeriğinde, **Prof. Dr. Ömer Çaha, Prof. Dr. Ergün Yıldırım, Dr. Görgün Özcan, Celal**

Tahir ve Ayhan Koç tarafından Osmanlı'dan günümüze kadar olan darbelerin serencamı, topluma etkileri, uluslararası boyutu öğrencilerimizle tartışıldı. Her darbeyi kendi dönemi içerisinde inceleyen hocalarımızın rehberliğinden faydalanan öğrencilerimiz, darbeler tarihine sosyolojik bir perspektiften baktılar.

Günümüzün İnanç Problemleri Konferansı

Talha Hakan Alp Hoca'nın "Günümüz İnanç Problemleri" başlıklı konferansı Ensar Vakfı Konferans Salonu'nda gerçekleşti. Günümüzün inanç problemlerinin geçmişte farklı bir şekilde karşılık bulduğunu, bugün **yeni bir dille, başka bir formülle sorulduğunu** söyledi. Günümüzün inanç

problemlerini, okuyarak, sorarak, araştırarak, öğrenerek, karşı tarafları dinleyerek, bilincimizi belli bir basiret temeli üzerine kurarak şekillendirmek, soruları hafife almadan, sorgulamaları gereksiz olarak görmeden çözülebileceğini ifade etti.

Yaşam Becerisi Artırma Seminerleri

Ensar Vakfı bünyesinde olan Mecidiyeköy ve Zeytinburnu Erkek Öğrenci Yurdu'nda, Uzman Kemal Aybatan ve Ersel Kocaboz tarafından yaşam becerisi artırma seminerleri düzenlendi. Bu seminerlerde "Eleştirel Düşünme - Problem Çözme Becerileri ve İnsan Zihninin Yapısı - Çalışma Prensipleri" konuları işlendi. Düzenlenen seminerde; kişisel yetenek ve becerilerin açığa çıkarılıp pekiştirilmesinde duygu, düşünce ve davranış kalıplarını bilinçli hale getirip hedef odaklı ve yapıcı bir şekilde geliştirmede kullanılan bir dizi yöntemlerin nasıl uygulanacağı ve insanların çevrelerini nasıl algılayıp ne şekilde tepki gösterdikleri, nasıl iletişim kurdukları ve davranış kalıpları üzerinde duruldu. İnteraktif bir şekilde geçen programda; insanın kendisini tanıma yollarından bahsedildi. Seminer, öğrencilerin duygu ve düşüncelerinin alınmasının ardından sona erdi.

Fahri Biçer Hatıra Ormanı

19 Mayıs Cuma günü, Zeytinburnu Erkek Yurdu, Büyükçekmece Tepecik Su Havzası mevkiine **250 ıhlamur fidanlı bir ağaçlandırma çalışması** yaptı. Yurt yöneticilerimiz bu fidanlılığı oluştururken, sosyal etkinliğin sadece sinema tiyatro, konser, gezi vs. olmayacağını, ağaçlandırma projelerinin öğrenciler için sosyal sorumlulukla birlikte aynı zamanda bir sosyal etkinlik olduğunu dile getirdiler. Bunun yanı sıra oluşturdukları ıhlamur fidanlılığına, Zeytinburnu Erkek Yurdu'na hizmetlerinden dolayı teşekkür mahiyetinde Zeytinburnu eski Şube Başkanı Fahri Biçer'in adını verdiler.

İstanbul'da Oku İstanbul'u Tanı

Tüm yurt öğrencilerimizin sadece okudukları şehirde eğitim almalarını değil aynı zamanda yaşadıkları şehri daha yakından tanımaları maksadı ile rehberlerimiz eşliğinde "İstanbul'da Oku İstanbul'u Tanı Projesi" geliştirildi. Bu proje sayesinde 2016-2017 yılında İstanbul'da eğitim gören öğrencilerimiz, içinde bulundukları şehri daha yakından tanıyarak, mekâna olan kültürel adaptasyonlarını geliştirdiler. Bunun yanı sıra şehrin tarihi ile olan temaslarını arttırdılar ve son olarak şehrin ulaşım, yeme-içme kültürü gibi vasıflarına da mercek tuttular. Proje kapsamında yapılan gezilerde öğrencilerimiz, Ensar Vakfı Yurtlarının sadece konaklama imkânından değil aynı zamanda kültür, sanat ve gezi faaliyetlerinden de kolaylıkla faydalandıklarını ifade ettiler.

KÜLTÜR SANAT GÜNLERİ

İstanbul, Avrupa'daki birçok devlet ve Türkiye'deki 81 ilin nüfusunu geride bırakarak bir milyon üzerinde üniversite öğrencisi kapasitesi ile genç dinamizmin omurgasını oluşturmaktadır. Tarihi ve kültürel geçmişi ile birlikte kültür ve sanat faaliyetlerine ev sahipliği yapan İstanbul, dünyanın bu anlamda da çekim merkezi olma hüviyetindedir. Ancak, Türkiye'nin farklı bölgelerinden eğitim için İstanbul'a gelen gençlerimizin, maalesef sadece okul eğitimlerini alarak memleketlerine geri döndükleri bilinen bir gerçektir.

İstanbul ve Anadolu'nun birçok yerinde vermiş olduğu yurt hizmetiyle Ensar Vakfı önemli bir boşluğu doldururken bünyesindeki öğrencilere barınma hizmetinin yanında akademik ve sosyal becerilerini arttıracak faaliyetlerle desteklemektedir. Ensar Vakfı Yurtları tarafından gerçekleştirilen ve yurtlar tarihinde bir ilk olan "Kültür- Sanat Günleri" Nisan ve Mayıs aylarında gerçekleştirilmiştir. Bu anlamda Kültür- sanat günleri, Türkiye'nin çeşitli bölgelerinden İstanbul'a eğitim için gelen gençlerimizin kültür- sanat alanında desteklenmelerinde önemli bir rol oynamıştır.

Kültür Sanat Günleri, gençlerin yaşadıkları kenti anlama, anlamlandırma başta olmak üzere yapılacak etkinliklerle sanat ve kültür adına katkı sağlayarak ve kent tarihine bir not düşerek irtibatını derinleştirme, birey olarak farkındalığını artırma ve bu sayede kendine güven duygusunu tüm hayat sathine taşıyarak ülkesine, milletine, dinine ve devletine her türlü katkısı öncelik haline getirmelerini amaçlamıştır. Bu amaç doğrultusunda, Ensar Vakfı Yurtlarında konaklamakta olan 62 öğrenciyle Panel, Müzikal Şiir Dinletisi, Münazara, Anlat İstanbul'u olmak üzere 4 ayrı program gerçekleştirilmiştir.

PANEL

İnsana yatırımı öncelemek, gelecek nesilleri güvence altına almak, gelecek kuşakları sürekli dinamik ve nitelikli tutmak modern devletler için bir varlık koşuludur. Gençliğin sorun ve ihtiyaçlarını tespit edip onlara çözüm üretemeyen, gençlerine yeterli fırsat ve imkânları sunamayan, gençler arasında ortak bir kimlik ve aidiyet duygusu geliştiremeyen bir ülkenin, geleceğe ümitle bakması mümkün değildir. Bu yönüyle, toplumun temel dinamiğini oluşturan gençlik, değişim sürecinin ve geleceği inşa etmenin en önemli aktörü olabileceği gibi, en güçlü engelleyicisi de olabilecek bir potansiyele sahiptir. Bu minvalde, öğrencilerimizin hazırlık sürecinden itibaren akademik bir metnin kurgulanışı ve aktarımına dair bilgi sahibi olmaları, var olan

becerilerinin pekiştirilmeleri/fark edilmeleri adına Kültür Sanat Günleri'nin açılışı, 'Öğrenci Paneli' etkinliği ile yapılmıştır. Ensar Vakfı ve İstanbul Ticaret Üniversitesi işbirliği ile Ticaret Üniversitesi'nin Söğütözü Kampüsü'nde gerçekleştirilen Öğrenci Paneli, yurtlarımızda misafir olmaya devam eden öğrencilerimizin tebliğleri ile şekillendi.

Sözlerine öğrencilerimizin bu cesaret ve çabasını takdir ettiğini belirten bir konuşmayla başlayan İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi Yrd. Doç. Dr. Z. Şeyma ALTIN'ın oturum başkanlığını üstlendiği ilk oturum'un konusu '**Ahlak, Değerler ve İslam**' dı. 'İslam'ın Özgürlük Anlayışı' başlıklı tebliğini sunmak üzere açılış öğrencimiz Hatice Yılmazgil yapmış oldu. Ardından 'Sabır, Tevekkül, Dua' tebliği için Halil Esin ve 'Konuşma Adabı' tebliği için Ömer Ekmen' sözü aldı. Son panelistimiz Osman Emre Kerpiç'in 'İslam, Modernizm ve Kader' başlıklı tebliğini sunmasıyla ilk oturum sona ermiş oldu. 'İlim, Fikir ve Mücadele' konulu 2. Oturum başkanlığı İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi Yrd. Doç. Dr. Ahmet TEMEL'e aitti. Öğrencilerimizden Sevgi Şenol'un, Osmanlı'nın önemli bir matematikçisi olan 'İsmail Gelenbevi' hakkındaki tebliğiyle 2. oturum başladı. Akabinde Sinan Aslan 'Büyük Doğu Fikir Manzumesi ve Necip Fazıl Kısakürek' sundu, sonrasında ise Recep Karayanık, önemli bir İslam âlimi olan 'İskilipli Atıf Efendi' hakkındaki tebliğ sunumuyla 2. Oturumun son konuşmacısı oldu. Oturum başkanı tebliğleri için öğrencilerimize teşekkür ederek bir sonraki sene için bazı önemli hususlara dikkat çekti. Öğle yemeği ve namaz arasından sonra tekrar başlayan panelimizde, 'Dış Politika ve Günümüz Meselleri' konulu

3. Oturum başkanlığını İSDAM (İstanbul Stratejik Düşünce ve Araştırma Merkezi) Yönetim Kurulu Başkanı Ayhan Koç yaptı. Öğrencilerimizden Kader İlhan 'Türkiye'nin Suriye Politikası' ile ilgili Suriye ile Türkiye ilişkilerini genel bir çerçevede veren önemli bilgilerin yer aldığı tebliğini sunarak açılış yaptı. 'Ayrımcılık Hareketlerinin Etnik ve Dini Yansımaları' tebliğiyle Azra Erdem, 'Uluslararası Hukuk ve Fırat Kalkanı' tebliği ile Enes Kemer, mevcut gündem konu ve tartışmalarına önemli bir katkı sunmuş oldu. 'Tarih, Bilim ve Medeniyet' başlıklı 4. Oturumun başkanlığını ise İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümü Yüksek Lisans öğrencisi, Suriçi Apartları Yöneticisi ve Panel etkinliğindeki tüm tebliğlerin hazırlanması noktasında öğrencilere destek veren Aslı Tuna yaptı. Unutulmaması gereken tarihi detayların sıkça söz edildiği oturumun ilk panelisti 'Fetih'ten sonra Galata'nın Beşerî ve Ekonomik Yapısı' konusuyla Tayyibe Arslan öğrencimiz oldu. Hemen sonra 'İslam Bilim Tarihine Kısa Bir Bakış' tebliğiyle Cafer Selek ve 'Beşir Ağa Dar'ül- Hadisi Özelinden İstanbul Dar'ül Hadisleri' konusuyla Yavuz Selim Güler de tebliğlerini sunmuş oldu. Öğrencilerin bu gayretini görmezden gelmeyecek onlara imkân tanıyan Ensar Vakfı'na teşekkürlerini ileten oturum başkanı bu sözleriyle 4. Oturumu da kapatmış oldu.

'Öğrenci Paneli' etkinliğinin son oturum konusu ise 'İletişim, Sivil Toplum ve Aile' idi. 5. oturumun başkanlığı ise İstanbul Ticaret Üniversitesi Öğretim Üyesi ve aynı zamanda Kadın ve Demokrasi Derneği Yönetim Kurulu Başkanı olan Doç. Dr. E. Sare Aydın Yılmaz yaptı. Konuşmasına hem öğrencilere hem de vakıf yöneticilerine böyle bir etkinlik organize etmelerinden ötürü teşekkür ederek başlayan Yılmaz, aile ve sivil toplum nezdinde gençlere çok önemli hatırlatmalarda

bulundu. Panelin son oturumu olması hasebiyle salonun enerjisini yükselten bir konuşma yapmasının ardından 'İletişimde Önyargı ve Etkin Dinleme' tebliği ile Suzan Nazlı Aydemir, 'STK'lar Özelinden Gönüllülük, Din ve İdeoloji İlişkisi' tebliği ile Hilal Çakmak, 'Postmodern Ebeveynlik' tebliği ile Rukiye Kurt'u dinlemiş olduk. Oturumların tamamlanmasının ardından gerçekleştirilen hediye takdimi ile Kültür Sanat Günleri'nin ilk etkinliği olan Öğrenci Paneli sona erdi.

Müzikal Şiir Dinletisi

Sanatsal ve kültürel faaliyetlerin sayısı ve niteliği ile toplumu oluşturan fertlerin sanatsal faaliyetlere ilgisi ve kültürel değerlerine duyarlılığı; sağlıklı ve sağlam bir toplumsal yapının güvencesidir. Ülkemizin bu yapıya ulaşmasını sağlamanın yolu ise gençlerden geçmektedir. Sanata ve kültürel değerlerimize duyarlı bir gençliğin yetiştirilmesi, ülkemizin yarınlarına güvenle bakabilmesinin teminatlarındandır.

Bu bağlamda, Ensar Vakfı Yurtları Kültür Sanat Günleri kapsamında, İstanbul Tasarım Merkezi'nde Müzikal Şiir Dinletisi gerçekleştirildi. Özbeklerden kalma tarihi bir yapı olan tekkede, hem şiirleri seslendiren öğrenciler hem de onları dinleyen konuklar, güzel bir bahar akşamında rutinin dışına çıkan hoş bir etkinliğin gerçekleşmesine vesile oldu.

Mekan ile bütünleşen eserlerden; Arif Nihat Asya'nın 'Dua' şiirini Begüm Sütçü, Sezai Karakoç'un 'Ey Sevgili' şiirini Hüsnâ Demirağ, Necip Fazıl Kısakürek'in 'Canım İstanbul' şiirini Beyzanur San, Mehmet Akif Ersoy'un 'Bülbül' şiirini Habibe Rabia Şirikçi, Erdem Beyazıt'ın 'Biraz Yorgunum' şiirini Hatice Akgöz, Erdem Beyazıt'ın 'Kar Altında Hüzün' şiirini Hatice Coşkun, Mehmet Akif Ersoy'un 'Tükürün' şiirini Melek Akpınar, Adnan Yücel'in 'Yeryüzü Aşın Yüzü Oluncaya Dek' şiirini Suzan Nazlı Aydemir, Nurullah Genç'in 'Beni Yakışına' şiirini Vasfiyenur Teke, Hilal Cibran'ın 'Ey Kavmim' şiirini Rukiye Kurt, Necip Fazıl Kısakürek'in 'Zindandan Mehmed'e Mektup' şiirini Tansu Güvenç, Mehmet Akif Ersoy'un 'Atiyi Karanlık Görerek Azmi Bırakma' şiirini Rüveyda Akman, İsmet Özel'in 'Amentü' şiirini Hatice Durmaz, Sezai Karakoç'un 'Mona Roza' şiirini Ecem Nurşen Kaplan seslendirdiler.

Finalinde 'Tahir ile Zühre' şiirinin tüm öğrenciler tarafından okuduğu 'Müzikal Şiir Dinletisi' etkinliğinde öğrencilerimizden Ayşegül Kasal gitar çalarak programın renklenmesine vesile olmuştur.

Anlat İstanbul'u

Yaklaşık 4 milyon öğrenciye ev sahipliği yapan İstanbul, sadece Anadolu'dan gelenlerin değil burada ikamet edenlerin de tarihi ve kültürel olarak yabancısı olduğu bir şehir. Önünden geçip gittiğimiz çeşmeleri, çoğu buluşmaları gerçekleştirdiğimiz meydanları, avlularında serinlediğimiz camileri ne kadar tanıyoruz? İstanbul gibi çok yönlü bir kenti hak ettiği biçimde anlatmanın/ anlatmanın yolu, onun tarih içindeki gelişimini izlemek veya mekân olarak haritasını çıkarmakla beraber onu bir metin gibi okumaktan geçtiğini düşünen Anlat İstanbul'u ekibi, Kültür Sanat Günleri'nin son etkinliği olarak İstanbul Gençlik Festivali'nde yerini aldı. Öğrencilerin kendi süslemiş oldukları erguvanları andıran stantta, üzerine şiirler yazılmış kartpostallar ve plaktan gelen İstanbul şarkıları, festival alanında dikkatleri üzerine çekti. Tam dört gün boyunca, 10 öğrenci, sorumlu oldukları semtlerin zarif detaylarını anlatmış oldular. Festivalin ilk günü, Mine Gül

Beyoğlu'nu, Nebahat Er ve Tuğba Sevingün ise Fatih'i; 2. gün Üsküdar semtini Büşra Yazan ve Esra Karakaş, Kadıköy semtini Ahmet Yeşil; 3. gün, Mahmut Gazi Kuruş Beyazıt semtini, Mahmut Tahir Yıldırım Eminönü semtini son olarak 4. gün ise Eyüp semtini Büşra Çınar, Beşiktaş semtini ise Ayşe Sarı anlattı. Öğrenciler anlatımlarına İstanbul'un bilinmezlerine oldukça fazla yer verdi. Fotoğraf ve çeşitli minyatürler ile anlatımlarını renklendirmiş oldular. 15'er dakikadan oluşan anlatımlara katılan dinleyicilere, üzerinde Anlat İstanbul'u logosu olan bez çanta, içinde Mine Gül'ün kendi elleriyle yazmış olduğu İstanbul dörtlükleri yer alan kartpostallar hediye edildi.

Bu renkli etkinlikte bu yıl ilki gerçekleştirilmiş olan Ensar Vakfı Yurtları Kültür Sanat Günleri

programı neticelenmiş oldu. Etkinliklerde başarılı olan öğrencileri ve etkinlikleri başından sonuna kadar yürüten moderatörleri vakıf yönetimi unutmadı ve her birini ödül olarak "Kudüs" ziyaretine göndermiş oldu.

Münazara Yarışmaları

Bir toplumun gençlerinin sanat ve kültüre olan ilgisi o toplumun sosyoekonomik geleceğinin en temel göstergesidir. Şairin de dediği gibi 'İnsanlar hangi dünyaya kulak kesilmişse öbürüne sağır'. Bu açıdan gençlerin hem güncel dünya kültürü ve sanatı ile ilgilenmesi, hem de kendi öz kültür ve sanat anlayışımızı sindirerek bunları gelecek kuşaklara aktarması önem arz etmektedir. Ensar Vakfı Yurtlarında konaklamakta olan gençlere güncel konuları farklı perspektiflerden, zengin bir

çerçevede değerlendirebilme yeteneğini kazandırıp tartışma kültürünü arttırmak ve öğrencilerin seri düşünüp fikirlerini etkileyici şekilde topluluk önünde ifade etme yeteneklerini geliştirmeleri amacıyla Kültür Sanat Günleri kapsamında Münazara etkinliği gerçekleştirildi. Toplamda 115 öğrencinin katılımcı olduğu bu etkinlik, öğrenci seçimleri, gruplaşmalar, çeyrek final, yarı final ve son olarak final olmak üzere yoğun bir süreçten geçti. Karşılaşmalar, kız ve erkek yurtlarında olmak üzere ayrı ayrı tertip edildi.

Ali Emiri Kültür Merkezi'nde önce kız ardından erkek grupları yarıştı. Kız gruplarının jüri üyeleri olan Betül Soysal Bozdağın, Meryem Şebnem Oruç ve Büşra Dinçer Akın'ın yorumları, öğrencilerin bir sonraki yıl yapacakları bu etkinliklere önemli bir katkı sağlayacak nitelikteydi. **'Muhafazakâr kesimdeki sekülerleşme kadın üzerinden gerçekleşir, gerçekleşmez.'** konusunu tartışan grupların münazara finalisti Suriçi Yurdu Öğrencileri oldu. **'Evlilik akademiye engeldir, değildir'**

konusunu tartışan Zeytinburnu ve Yenikapı Yurdu öğrencilerine; Yrd. Doç. Dr. Ahmet Temel, Hüseyin Kader ve Ahmet Ayanoğlu jüri üyesi oldu. Erkek grupları arasındaki tartışma usulleri, seyirciyi sürece dâhil etti ve eğlenceli bir etkinlik olmasına vesile kılındı. Erkek gruplarının finalisti ise Zeytinburnu Erkek Yurdu oldu. Hediye takdimi ardından neticelenen program, öğrencilere tartışma kültürü noktasında güzel bir örnek teşkil etti.

Niyet Ettim Mola İçin Balat Turuna Çıkmaya !

Ensar vakfı bünyesinde olan erkek yurtlarından **Yenikapı Erkek Yurdu**, Fatih-Balat-Fener turu gerçekleştirdi. Böyle İstanbul gezilerinin yurtlarında olması gerektiği kanaatinde olan gençler, "**daha keşfedilecek çok yer olduğunu**" söyledi. Tur sonunda, İstanbul'un sayısız güzelliğinin olduğunu İstanbul koşullarında yaşamak zorunda olan gençlerin "**mola**" niyetine, Balat turuna çıkmalarını tavsiye ettiler.

1 Günde İzmir'e Gidelim Dedik

Avcılar Yükseköğretim Kız Öğrenci Yurdu'nda konaklayan öğrenciler, İzmir'e günü birlik bir gezi düzenledi. Ensar Vakfı İzmir Şubesi ziyareti ardından kordon boyundan Alsancak Limanı'na kadar fayton sefası yapıldı. Tarihi Alsancak Dostlar Fırını'ndan alınan sıcakık boyozlarla Alsancak keşfine çıkıldı. İzmir'in önemli bir simgesi olan Saat Kulesi'nde anı ölümsüzleştirmeyi unutmayan öğrencilerimiz, öğle namazını İzmir Fettah Camii'nde eda etmelerinin ardından Antikçağ'ın Anadolu başkenti Efes Örenyeri'ne gitmek üzere yola koyuldu. Son olarak Körfez'deki Tarihi Asansör'e

binip güneşin batışını seyrederek bir geziyi daha tamamlamış olan öğrencilerimiz bu güzel günün mutluluğuyla İstanbul'a döndü.

Her Odaya Bir Çocuk Kitaplığı

Ensar Vakfı Esenler Kız Yurdu öğrencileri *Şişli Etfal Hastanesi Çocuk Onkolojisi Bölümüne* kendi el emekleri ve dışarıdan yaptırdıkları anahtarları çeşitli kermeslerle satarak **her odaya bir çocuk kitaplığı** yaptırdı. Çocukların tedavi gördüğü böylesi alanlarda çocuklara sosyal,

kültürel ve onların ruhuna seslenen etkinlikleri daha da genişleteceklerini ifade eden öğrencilerimiz seneye bu etkinlikleri hem zamansal olarak daha kısa aralıklarla hem de etkinliklerin çeşitlerini arttıracaklarını söylediler.

+1 Dostluk

21 Mart Dünya Down Sendromu gününde Ensar Vakfı Yurtları, farkındalığı arttırmak amacıyla iki farklı etkinlik gerçekleştirdi. Etkinliklerin ilki, **Avclar Kız Yurdu Sağlık Kulübü'nün** düzenlediği **"+1 Farkla Sizin Gibiyiz"** adlı söyleşi oldu. Etkinliklerin ikincisi ise **Başakşehir Kız Yurdu'ndan** geldi. Yurt yöneticimiz ve öğrenciler *Şişli'deki "Down Cafe"* yi günün anlam ve önemine istinaden ziyaret ettiler. Yurtlarımız, Down Sendromu hakkında bilinçlenmemiz ve insanları bilinçlendirmek adına yapılan etkinliklerde Down Sendromlu çocukların, diğer çocuklar gibi iyi eğitilirse kendi ayakları üzerinde durabileceklerini hem +1 farkla sizin gibiyiz adlı etkinlikte hem de Down Cafe ziyaretlerinde göstermiş oldular.

Yaradan'dan Dolayı Yaratılana Saygı..

Ensar Vakfı bünyesinde olan Başakşehir Kız Öğrenci Yurdumuz, 1895 yılında II. Abdülhamit Han tarafından yaşlı ve bakıma muhtaç her insan için kurduğu

Darülacezeyi ziyaret etti. Öğrencilerimiz, yaşlılarımızca büyük bir ilgiyle karşılandı. Yaşlıların ve kimsesiz çocukların sadece özel günlerde değil,

diğer günlerde de ziyaret edilmesi gerektiğinin altını çizen gençlerimiz, düzenli olarak böylesi ziyaretlerini arttıracaklarını dile getirdi.

Kupa'nın Bu Seneki Sahibi Belli Oldu !

Ensar Vakfı Erkek Yurtları Geleneksel Futbol Turnuvası bu sene de güzel bir organizasyonla gerçekleştirildi. Bu seneki turnuvayı, Aksaray Erkek Yurdu yöneticilerimizden Samet Karaoğlu organize etti. Turnuvaya **Mecidiyeköy, Aksaray, Yenikapı ve Zeytinburnu Erken Öğrenci Yurtları** katıldı. Her yurdun ikişer takımla katıldığı turnuvada 8 takım mücadele etti. Çekişmeli ve bir o kadar

da keyifli mücadelenin ardından **Mecidiyeköy ve Aksaray finale kaldı**. Finalde Mecidiyeköy Erkek Yurdu **5-0**'lık bir skorla Aksaray Erkek Yurdu'nu mağlup ederek şampiyon oldu. Mecidiyeköy Erkek Yurdumuzu galibiyetinden dolayı kutlar, diğer takımlarımızı da turnuvaya katılım ve müsabakalarda göstermiş oldukları mücadeleden dolayı teşekkür ederiz.

Kendin Seç Kendin Anlat

Ensar Vakfı Yurtları "Kendin Seç Kendin Anlat" adında odak noktası öğrenci olan bir proje üretti. Konularını öğrencilerin kendilerinin belirlediği ve anlattığı bu proje, bilginin öğrenciler arasına dolaşımı açısından oldukça önem taşıyor. Etkinlik olarak uygulanacak olan projenin

ilk aşamasında öğrenci konuyu seçer, sonrasında seçtiği konuyu, yurdunun konferans salonunda diğer arkadaşlarıyla paylaşır. Proje kapsamında yapılan ilk etkinlik Beylikdüzü Erkek Yurdu'ndan geldi. İlk konu olarak Necip Fazıl Kısakürek'in ideal mücadelesini seçen öğrencilerimiz, Kısakürek'in

eserlerindeki muhteza kıymetini, doğru ve nitelikli bir şekilde arkadaşlarına aktardı. Etkinlik, Necip Fazıl Kısakürek'in "Kaldırımlar" adlı şiiri okunarak sona erdi.

Anlat İstanbul'u Köşesi

Kulaklarımda Ahmet Özhan'dan İstanbul Türküsü cebimde kütür kütür yediğim Çengelköy salatalığı... karşımdaysa medeniyetin şehir kimliğine büründüğü kalbimim atmak için ihtiyaç duyduğu Nefs-i İstanbul.

Oku. Kuranın ilk ayeti. Peygamber efendimize Allah (c.c)'dan gönderilen ilk kutlu söz. Türkçeye 'oku' diye çevrilen bu söz, yazıyı ve kitapları oku manasında mıydı? Ulemalar bu tercümenin 'oku' ile yetersiz kaldığını ve 'çağırma' manasına da geldiğini söylemekte çünkü bu kutlu ayetin muhattabı peygamber efendimiz (s.a.v.) idi ve bütün insanlığı okumaya çağırmalı, teşvik etmeliydi. Yeryüzünü ve her şeyi okumaya çağırmalıydı. Bu kıssanın izinde ben de sizleri İstanbul'u okumaya çağırıyorum. İstanbul ne güzel şehirsin sen beş duyumuza birden işliyorsun: Kokun ayrı, tadın ayrı, hissiyatın ise apayrı... Bir sabah namazı ardından İstanbul'u gezmeye ne dersiniz? Evet diyorsanız bu sabah Yahya Efendi'nin huzurunda 4 rekat ardından keşfe çıkalım: Yahya Efendi dergahı... İstanbul'un en tefekkür edilesi yeri kuşkusuz. İnsanın aynı anda hem ölümü hem yaşamı iliklerine kadar hissettiği yer. Dersaadet'te hala sakın bulabileceğiniz başınızı yaslayabileceğiniz nadir yerlerden. Yahya Efendi'de tefekkür ettikten sonra sizi kahvaltı öncesi dergahtan indirdiğimiz zaman karşımıza ilk çıkan Çırağan Sarayı'na davet ediyorum, eski İstanbulluların tabiriyle 'lanetli saray'a. Lanetli Saray diyorum çünkü sarayın planlarını çizen mimar çizimlerin üzerinde ölmüştür. Burası asında bir mevlevi dergahı ve evliya mezarlığı idi fakat üstüne eğlence mekanı yapılması halk tarafından büyük bir tepki gösterilmesine neden olmuştur. Sultan Abdülaziz'in burada delirerek can verdiği de rivayet edilir. Defalarca yangınlara ev sahipliği yapmıştır. Restore eden japon firmasının sahibi kral dairesinde bir gece kaldıktan sonra bir daha

Türkiye'ye adımını atmamıştır. Lanetli saray, uğursuz saray, içinde yürüyen merdiven olan nadir saray... Esasen kahvaltıyı burda yapmak isterdik ama bu kadar lanetten bahsettikten sonra sanırım kahvaltı için başka bir yer bulmalıyız.

Dünya'nın en güzel manzarasında ne yenilse güzel gelir. Peki o halde bir simit çay kapalım boğaza karşı enfes kahvaltımızı yapalım. Şimdi sizi öyle bir yere götüreceğim ki 'Burası İstanbul mu?' diyeceksiniz. Yıldız Parkı... Beşiktaş'ın o yoğun havasının içinde nefes alabileceğimiz damarlarımızı oksijen ile kulaklarımızı essiz kuş cıvıltıları ile gözlerimize renk cümbüşü ile zevk-i sefa yaptığımız koru. Ayakkabılarınızı çıkarın ve toprağa basmanın inanılmaz rahatlatıcı etkisine kavuşun. Yanınızda bir termos çay da getirmişseniz değmeyin kefyeye.

Yıldız Parkı Korusu'nun tam merkezinde bembeyaz devasa saray vardır: Yıldız Sarayı. Maneviyatı yüksek verdiği hissiyatın tabiri olmayan bir saraydır. Abdülhamid Han, burada son 33 yılını geçirmiştir, geçirmek zorunda kalmıştır. Ah, diyorum bu duvarların dili olsa da şahit olduklarını anlatsalar bize. Fakat ben sizi Abdülhamid'i daha iyi anlayabilmek daha iyi hissedebilmek için sarayın kütüphanesine davet ediyorum. İstanbul'da Topkapı El Yazma Kütüphanesi, Süleymaniye El Yazma Kütüphanesi'nden sonra en kıymetli yazma eserlerinin olduğu kütüphane ve bu kütüphane Abdülhamid'in şahsi gayretleri ile oluşturulmuştur. Kitapları tek tek elimize alıp zamanda Abdülhamid'in eline değdiği, okuduğu hissini hissetmeye çalışarak okumalıyız. İstanbul bir aşktır. İstanbul'u okumalı ve yeniden fethetmeli insan.

Biz bir şehir ile dostuz. Ne mutlu ki İstanbul gibi dostumuz, sırdaşımız, sevdiğimiz var. Şükretmeli...

B12 8. ULUSLARARASI DERGİ FUARI' NDA

Dergileri "hür tefekkürün kalesi" olarak gören Cemil Meriç'ten alınan ilhamla olacak tüm dergiler özgür düşünceyi savunmak için bir kale inşasına başladı. Herkes bu kalenin inşası için elindeki en iyi malzemeyi ortaya koymaya çalışmakta ve bu yolda emek sarf etmekte, fikirleri yaymak için bir kaleyi inşa etmeye gerek var mı bilinmez ama B12 olarak Sirkeci Garı'nda sekizincisi düzenlenen Uluslararası Dergi Fuarında dergicilik serüveni ile ilgili dergilerimizin nasıl bir yol hikayesi olduğunu merak ettik ve dergi stantlarında dergilerinin hikayelerini anlatmak isteyen dergilerimize sorumuzu yönelttik.

Neden bir dergi çıkarma ihtiyacı duydunuz?

SERÇE diyor ki:

Biz bu hareketi başlattığımızda geçen yıl mart ayıydı. Ne yazık ki bu süreç Türkiye'de peş peşe bombaların

hırsla, rekabete, nefrete çok fazla düştüğüne inanıyoruz. Zarifoğlu'nun 'Halk aşksızsa sokaklar banka

patladığı bir süreçti. Biz de dedik ki bu ülkenin gençleri olarak bir şeyler yapmalıyız. Eğer çok iyi bağlama çalışıyor olsaydık meydanlarda türkü söyleyecektik. Ama insanlara yine aynı şeyi anlatmaya çalışacaktık. Sevdayı anlatmaya çalışıyoruz. Çünkü insanların modern çağdan sonra

dükkanlarıyla doludur.'sözüne dayanarak, bu çağa Yunus Emre gibi, sevdıyla bakabilirsek ne hırs ne rekabet ne nefret olur. Ne bankaları ne gökdelenleri çekeriz. Daha güzel bir dünyada yaşarız diye umuyoruz. Ülkemizde de bu kadar büyüyen nefrete karşı tek çözüm sevdadır. Kendi harçlıklarımızla kurduk bu dergiyi. 15 şehirde satışımız var. Başta harçlık koyan iki kişiydik. Şu an altı kişilik bir editör ekibimiz var. Son sayıda 30'dan fazla kişinin emeği var diyebiliriz. Temelde serçenin küçük, masum, sessiz direnişi, seveda yüklemeye çalışması... Bizim derdimiz budur!

İKRAR diyor ki:

Ben Denizliliyim. Denizli'de, Ege'de bu işin mekteplerini, dergi çıkaranları görmek zor. Biz de bir mektep bulamadığımız için kendi mektebimizi kendimiz kuralım deyip bu oluşumu kendimiz başlatalım dedik. Şunu da yapabiliydik gençler olarak platform kurup farklı dergilere göderebilirdik. Ama böyle bir imkan bulamadığımız için bunu biz oluşturalım istedik ve bu şekilde kurduk

Zaten İkrar'ın kuruluş felsefesi de bir mektep oluşudur. Yazarından genel yayın yönetmenine, editöründen imtiyaz sahibine kadar bu mektepte herkes bir şeyler öğrenmeye devam ediyor. Bu amaçla kurulduk. İkra oku demektir zaten, kainatı oku, toplumu oku, yaratılışı oku, her şeyi oku diye yola çıktık. İkrar ile de tasdik et felsefesiyle yolumuza devam ediyoruz.

ARKA KAPAK diyor ki:

Ben derginin editörüym. Türkiye'de kitap dergisi anlamında bir eksiklik vardı. Akademik dergiler var ancak akademinin şu problemi var; sıkıcı bir dille yazıldığı için okura ulaşamıyorlar. Biz biraz daha akademinin o sıkıcı dilinden kurtularak, derinliği de ihmal etmeden bir şeyler ortaya koymaya çalıştık. Dergiye çok değer veriyoruz.

İnsanlar ne okusak diye bunun sancısını çekiyorlar! Bu nedenle okumaya başlamayabiliyorlar. Dolayısıyla biz okurun kitaplarla ilişkisini sağlayabilmek adına böyle bir karar aldık. Sadece kitaplarla değil aynı zamanda kültürle de ilgileniyoruz. Sinema, müzik, çizgi

Dizgisinden tasarımına, fotoğraf seçimlerine kadar çok ciddi emek veriliyor. Malesef şimdi bakıyoruz; insanlar okur olmadan dergi çıkarıyorlar (Sizi tenzih ederim). Bu acı bir şey gerçekten. Bizim önemseydiğimiz şey okur rehberliği. Şöyle ciddi bir kesim olduğunu fark ettik:

hikayeler, fotoğraf... Görsellik arttıkça da okurun ilgisini çektiğimizi fark ettik. Okur böylelikle kendisine saygı duyulduğunu anlıyor. Bunun yanında dergiye önemli isimler de yazınca anlamlı oluyor tabii. İnsanların dikkatini çekiyoruz. Kitaplarla olan ilişkimiz de devam ediyor, son çıkan kitapları takip ediyoruz. Zaman zaman dosyalar yapıyoruz. Küçük Prens, George Orwell, Kafka dosyaları yaptık. Nazan Bekiroğlu dosyası yapacağız. Bunlar ilgi görüyor ve bu bizi mutlu ediyor çünkü ortaya bir emek koyuyoruz. Ve bunun okurda bir karşılık bulması önemli bir şey. Dergiyi kendimiz için çıkarmıyoruz, okura ulaşmak istiyoruz. Dergi çıkarırken sorulması gereken şey şu: Okur ne istiyor? Kalite düşürülmediği sürece okur mutlaka keşfediyor.

BARBAR diyor ki:

Biz medeniyet adı altında fena halde kandırıldığımıza inanıyoruz. Medeniyetin anlamlandırılması modern bir tanımlamadır. Batıl şeylerdir. Bizim sunduğumuz medeniyet değildir. Bunların farkına varabilmek adına böyle bir dergi çıkarıyoruz.

LACİVERT diyor ki:

Lacivert üç senelik bir dergi. Üç sene önce, gezi sürecinden sonra birtakım arkadaş grupları oluşuyor. Bu arkadaş grupları da söylemek istediklerini söyleyebilecek bir mecra arıyorlar kendilerine. Bu ihtiyaca binaen bu dergiyi çıkarıyorlar; Turkuaz Medya aracılığıyla. Başörtülü insanların 28 şubat sürecindeki sıkıntılarını, daha evvelindeki, sonraki sıkıntılarını yazabilecekleri, kadınların da

dergide rahatça yazabilecekleri bir ortam oluşturmak adına çıkarılıyor. Kadınların yazdığı dergiler var ama mesela kadın dergisi deyip sürekli feminizmin işlenmesi artık rahatsız ediyor. Ve birkaç kadın arkadaş bu dergiyi çıkarıyorlar. Ve artık daha da genişleyip bu düşünceden birkaç adım öteye geçiliyor, artık bir popüler kültür, düşünce dergisi boyutuna gelmiş oluyor.

AYASOFYA diyor ki:

Amacımız Türkiye ve İslam coğrafyasında Ayasofya ve Kudüs bilincinin başta liseli sonra üniversiteli gençlerimize aşılmasıdır. Şu anda 18. Sayımıza ulaştık. Benim bu dergiye ilk giriş gayem şuydu: Türkiye'nin yaklaşık 45-50

ilinde Ayasofya yazısı büyük puntolu bir şekilde seçkin kitabevlerinde okunacaktı. Dergi satılmasa dahi. Benim şahsım adına bu dergiye çıkarma gayem insanların her gün Ayasofya yazısını okumasıdır.

İTİBAR diyor ki:

İbrahim Tenekeci yönetiminde 1 Ekim 2011 tarihinde yayın hayatına başlayan İtibar dergisinin en önemli düsturu, kişisel ilişkilerle değil, ürünlerinin niteliğiyle hak edilmiş bir itibarı ortak payda taklığı" diyerek belirttiği bu ölçüyü, temel prensip olarak almaktadır. Modernizmin, hayatımıza ve dolayısıyla edebiyatımıza yaptığı en önemli tahribatlardan biri de muteber kimselerin, kendilerini geri çekme zorunluluğunu hissetmesidir. Bu zorunluluğun edebi muhitleri yıktığı aşikârdır. Yıkılan bu muhitlerin yerini,

bir takım imaj ve pozlardan ibaret içi boş birlikteliklerin aldığını görüyoruz. Editör saygınlığının ve işlevinin olmadığı bu birliktelikler sonucu, ortak kabul gören metinler ve isimlerin çıkmaması da, edebiyatımızda büyük bir boşluğa yol açıyor. İşte İtibar Dergisi bu boşluğu doldurmak üzere uzun soluklu bir

yola çıktı. Bu yolda ahlaki erdemleri her şeyin üzerinde tutarak nitelikli bir yayıncılık yapmayı benimsemektedir.

HECE diyor ki:

Bir Projenin Adıdır Hece HECE, aylık edebiyat dergisi olarak 15 Ocak 1997'den beri Ankara'da yayını sürdürüyor. Adını Yunus Emre'nin "Başları ucunda hece taşları/Ne söylerler ne bir haber verirler" dizelerindeki 'hece' sözcüğünün kullanımıyla;

hece'nin birliktelik ve işlevsellik boyutu taşımasından alan dergi, Türkçe'nin kültürel ve düşünsel mirasını birlikte solumanın, duygu ve ifade ortaklığıyla birlikte esenlik arayışının sonucu olarak doğmuştur.

AYRAÇ diyor ki:

9 yıllık bir dergiden bahsediyoruz. Kitap tahlili üzerine olan dergiler genelde kritik yapıp tahlil yapmıyorlar. Biz burada bir eksiklik olduğunu gördük ve biz de bu noktada bir şeyler yapalım istedik. Biz bulunduğumuz konum itibarıyla bu işin hem muhafazakar temsiliyetini hem de karşıt ideolojideki insanlarla da bu işi yürütebilmek adına başladık. Çok güzel bir iletişim oldu. Biz de iki taraf adına da İstanbul gibi köprü işlevi görüyoruz, birleştirici unsur oluyoruz. En gurur duyduğumuz, mutlu olduğumuz yer de orası. Tamamen bağımsız bir yayınız. Bazen dosya yaparak da yayınlıyoruz.

.....

SADE SODA diyor ki:

Abdulah Ceylan; Bizim ağabeylerimiz bize her zaman 200-300 kelime ile konuşuyoruz diye bize kızarlardı. Şimdi öyle bir devre geldik ki, 20-30 emoji ile konuşan gençler var. Biz onlara bir şeyler anlatmak istiyorduk. Bu yüzden de dergimizin içerisine emoji'leri bile yerleştirdik. Yeni bir şeyleri yeni bir formatta söylemek üzere yola çıktık.

.....

KEŞKE diyor ki:

Bazı dergiler edebiyatı sadece edebiyat olarak değil, kendi görüşlerini de yansıtacak bir şey olarak görüp sınırlandırıyorlar. Biz edebiyatı bu sınırlandırmaya tabi olmadan sadece edebiyat olarak gördük. Sağ kesim sol kesim gözetmeksizin sadece edebiyat ve düşünce üzerinde herkesin bir araya gelebildiği, birbirini yorumlayabildiği, yazma sürecini geliştirebileceği bir dergi olmasını istedik. Kapaklarımızda karikatüre yer veriyoruz. Genelde karikatür, karikatür dergilerine hapsolmuş durumda ama biz karikatürü edebiyatla da harmanladık. Okurlardan da olumlu dönüşler aldık. Bu şekilde devam ediyoruz.

“ Ve o an hiç kimse “uzaktaki yakın
mescid”in “yakındaki hasret mekânı”
olacağından haberdar değildi... ”

YAKINDAKİ HASRET

Ensar Vakfı Yurtları, misafir ettiği öğrencilerin konaklama ihtiyacını karşılayan yanı sıra, yaşamlarını şekillendirdikleri bu yolda bilgi birikimlerine katkıda bulunarak kişisel gelişimlerini destekleme amacı da taşımaktadır. Bu niyetten hareketle tasarlanan pek çok projede öğrenciler bizzat yer almakta ve adım adım her aşamada farklı kazanımlar elde etmektedirler. Ensar Vakfı Yurtları tarafından bu yıl ilki düzenlenen ve 62 öğrencimizin aktif katılımı ile şekillenen Kültür Sanat Günleri de bunun en yakın örneğidir. 21 Nisan'da gerçekleştirilen öğrenci paneli ile merhaba dediğimiz, münazara ve şiir müzikle devam ettirerek Anlat İstanbul'u ile öğrencilerimizin dilinden İstanbul'u köşe bucak dinleyerek 7 Mayıs'ta nihayetlendirdiğimiz bir etkinlikti. Her biri diğerinden ayrı heyecanla süren tüm bu etkinlik dizisi sonunda performansları ile öne çıkan öğrencilerimiz ile sürecin en başından sonuna dek katkıda bulunan koordinatörlerimiz ve minik yol arkadaşımız Akif'ten oluşan 26 kişilik bir ekiple gerçekleştirdiğimiz Kudüs Gezisi ise asıl mevzumuz esasında...

Marifetin iltifatla karşılık bulduğu, bilgi birikimi ve farkındalığın bizzat yerinde tecrübe ile tamam olduğu düşüncesinden hareketle öğrencilerimize verilebilecek en anlamlı hediye bu gezi olacaktı. Ve hiç şüphesiz bu gezi her birimizin gönlünde ve zihninde apayrı bir iz bırakacaktı...

Haberi öğrencilerimize iletmek koordinatörlerimize nasib olmuş ve hemen her öğrenci aynı heyecanla "Gerçekten Kudüs'e mi gidiyoruz?" diye sormuştu. Bu ilk heyecan ve kısa bekleyişin ardından "Evet, gerçekten Kudüs'e gidiyorduk"...

13-16 Temmuz arasında planlanan gezimiz için gerekli işlemlerin tamamlanmasının ardından yolculuk günü büyük bir heyecanla havalimanındaki yerlerimizi aldık. Aramızda daha evvel Kudüs'e giden kimse olmadığından hepimizin zihninde yaptığımız okumalar, takip ettiğimiz haberler ve görmeyi arzuladığımız sahnelerle dolu bir

yer canlanmaktaydı. Fakat rüzgâr bizim için bu ziyarette çok başka esecek ve zihnimizdeki Kudüs asıl şimdi ete kemiğe bürünecekti...

'Kurşundan Çiçeklerin Şehri'

2 saat süren güvenli ve rahat bir yolculuğun sonunda Ben Gurion Uluslararası Havaalanı'na ulaştık. Burada gerçekleştirilen rutin işlemler ve "Neden buradayız, ne kadar kalacağız?" gibi sorulara muhatap olduğumuz küçük bir sorgunun ardından 3 gün boyunca konaklayacağımız otele geçmek üzere bizi bekleyen otobüsteki yerlerimizi aldık. Yaklaşık 1 saatlik yolculuğun ardından Batı Şeria'nın geceyi aydınlatan renkli sokaklarının, eğlence içindeki insan manzaralarının arasından otelimize ulaştık ve sabah namazını Aksa'da kılma niyeti ile odalarımıza çekildik. Konakladığımız otel, içerisinde kutsal mekânları da barındıran Eski Şehir'e yürüme mesafesindeydi ve bu bizim için gerçekten inanılmaz bir güzellikti. Zira istediğimiz her an birkaç adım öteye giderek Aksa'ya ulaşabilir ve o kutlu mekânda huzur içinde vakit geçirebilirdik. Yolculuğumuza hazırlanırken bizi diri tutan bu niyetle saatler 4:00'ı gösterirken şehir aydınlığı ile ışıldayan Kudüs seması altında adım adım Aksa'ya doğru ilerlemeye başladık. Kudüs, genel hatları ile üç bölgeden oluşmaktaydı. Şehrin doğusunda yer alan ve Arap yerleşimin çoğunlukta olduğu Doğu Kudüs, Yahudilerin mesken tuttuğu Batı Kudüs ve birazdan içerisine adım atacağımız bu iki

MEKAN MESCİD-İ AKSA

bölgenin tam kalbinde yer alan ve kutsal Eski Şehir... Etrafı Kanuni Sultan Süleyman döneminde inşa edilen devasa surlarla çevrili Eski Şehir'e giriş surların etrafında konumlanan yedi ayrı ve ihtişamlı kapıdan sağlanmaktaydı. Bizler bu kapılardan biri olan Şam Kapısı'na yakın olduğumuzdan giriş yapmak için buraya yöneldik. Kudüs'ün ve özellikle Eski Şehir'in belli noktalarında konumlanan askerlerin kontrolünden geçerek Şam Kapısı'ndan içeriye ilk adımlarımızı attık. Ve işte şimdi gerçek manada Kudüs'e varmıştık...

Yüzyıllar boyunca ayakta kalan yapılar, kim bilir adımlarımız kiminki ile buluştu diyerek arşınladığımız belli belirsiz sokak lambaları ile aydınlanan taş döşeli yollar, ara sokaklardan yolu bizimle örtüşen insanlar, bir seher vakti bambaşka bir coğrafyada aynı amaca yönelik heyecanla atılan adımlar...

Ve ilk karşılaşma...

Bir seher aydınlığı ve esenliği...

Bütün zarafeti ve insanı bir anne şefkati ile kucaklayan o asil duruşla Kubbetü's Sahra karşımızda... Yüreğimiz kanatlanıp uçacak adeta ve hepimizin dilinde "Şükür kavuşturana"...

Zaman durmuştu sanki bilmem ki kaç
dakika aynı noktada bakışlarımız
odaklanmıştı bu eşsiz mekâna...
Başında ıslık ıslık parlayan altın
rengi taciyla, etrafını saran
çinilerden süzülen,
nefesimizi kesen mas
mavi bakışlarıyla,
vakur ve zarif bir
edayla duruyordu
karşımızda...
Hafif hafif esen
tatlı bir rüzgâr
ve etrafa
yayılan eşsiz
bir koku...
Semaya
yükselen

çağrının sesi...

Şimdi Kubbetü's Sahra'dan uzanan merdivenlerden inerek bir diğer kutlu mekâna kurşun rengi kubbesiyle bizi selamlayan El Aksa'ya ilerleme vakti...

Sabah namazını kılmak üzere Aksa Camii'ne yöneldik. İçeriye geçmeden evvel yine tüm ihtişamıyla bizi karşılayan kapılara takıldı gözlerimiz. Sezai Karakoç'un dediği "Kurşundan çiçeklerin şehri"ndeydik...

Saftaki yerlerimizi aldığımızda yanı başımızda Türkiye'den gelen bir başka grupla karşılaştık. Vatanımızdan binlerce kilometre ötede aynı duygu ve özlemle adım attığımız bu topraklarda bir araya gelmenin coşkusuyla namaza durduk. Bu namaz, bu kutlu mekândaki ilk ve o an bilemesek de son namazımız olacaktı...

Gece yolculuğunu mukabil Kudüs'e vardığımızdan ve çok kısa bir dinlenmenin ardından namaz için Aksa'ya geldiğimizden grup arkadaşlarımızın bir kısmının isteği üzerine otele geri dönmeye karar verdik. Niyetimiz yine birkaç saat dinlenmenin sonunda buraya gelerek Mescid-i Aksa'nın henüz görmediğimiz yerlerini ziyaret etmektir. Buradan ayrılmadan evvel avlunun dört bir yanına konumlandırılan ve Kudüs'ün hemen her köşesinde görmeye aşina olacağımız Osmanlı yadigarı çeşmelerden akan suyu yudumlayarak Cuma vakti buluşma duası ile uzaklaştık. Ve o an hiç kimse "uzaktaki yakın mescid"in "yakındaki hasret mekânı" olacağından haberdar değildi...

‘Bize ait olan ne kadar uzakta!’

Rehberimizle kararlaştırdığımız saatte buluşma noktasındaki yerlerimizi almış Aksa’ya doğru yola çıkmayı beklerken hepimizi sarsan bir olayla karşı karşıya kalmıştık. 14 Temmuz sabah saatlerinde yani bizim Aksa’dan uzaklaşmamızdan sadece birkaç saat sonra İsrail askerleri ve Filistinli Müslümanlar arasında çıkan çatışma kanlı bitmiş, bu olayın neticesinde İsrail Devleti 1967 yılından bu yana ilk kez Eski Şehir’e ve Müslümanların Mescid-i Aksa’ya girişlerine yasak getirmişti. Görünen o ki bu etkisi kısa süreli bir karar olmayacaktı. Duamız yakın mescid bize uzak olmasın, gönlümüz yanibaşımızdaki Aksa’ya hasret kalmasındı...

Bu haberin şaşkınlığı ve hüznü içinde geçmeyen saatler neticesinde öğleye doğru Kudüs’ün farklı rotalarındaki ziyaretleri gerçekleştirmek üzere yola çıktık. Caddeye çıktığımızda hemen her yanda İsrail askerlerinin varlığını görüyor ve bomboş sokaklarda adeta ölüm sessizliğinin buz gibi havasını hissediyorduk. Yoğun ve karmaşık duygularla birlikte otobüsümüze geçtik ve Eriha’ya doğru yol almaya başladık.

Eriha

Planlanandan çok farklı bir seyir izleyen bu günün sabahı, yaşanan olayların şaşkınlığı halâ hepimizin üzerindeydi. Seyahatimiz öncesi Eriha’yı rotalarımız arasına koymuş olmakla birlikte bu ani değişim heyecanımızı bir parça zedelemişti. Fakat bir gün önce ya da bir gün sonra diyerek döndüğümüzde bıraktığımız gibi bulmama duası ile gideceğimiz yere odaklanmaya çalıştık. Eriha’daki ilk durağımız Musa Makamı olarak bilinen Hz.Musa Külliyesi oldu. Kudüs ile Eriha yolu üzerinde Lut Gölü’ne inerken çıplak, boz tepelerin ortasında çevreye maddi-manevi hayat veren bir makam... Esasında Osmanlı dönemi eseri bir kervansaray, camii ve türbesi ile tarihi-münzevi bir mekân... Küçük ve zarif detaylarla bezeli camide kıldığımız namazın ardından ziyaretimizin bir diğer durağı Lut Gölü’ne doğru hareket ettik. Burası Kudüs’te

Hz.İsa’nın vaftiz edildiğine inanılan iki yerden biri. Deniz seviyesinden aşağıda yer alan bir konumda olduğundan henüz otobüsten inmeden bizi karşılayacak sıcaklığı hissetmiştik ki öyle de oldu. Güneş altında kalmanın mümkün olmadığı bir yer olan bu alanda bulduğumuz ilk gölgede toplandık. Kısa bir bilgilendirmenin ardından bir parça etrafı gözlemleyerek Cuma Namazına yetişmek için bir sonraki durağımız olan Eriha Camii’ne hareket etmek üzere otobüsteki yerlerimizi aldık. Eriha’nın merkezinde yer alan bu cami bahçesinde süzülen ağaçlar ve gökyüzüne yükselen bembeyaz zarif kubbeleriyle karşıladı bizi. Burada kılınan öğle ve Cuma namazının ardından dün yüz sürdüğümüz bugün ise uzaktan selamlayabileceğimiz Mescid-i Aksa’nın en güzel görülebildiği yer olan Zeytin Dağı’na gitmek üzere yola çıktık.

Zeytin Dağı

Hurma ve üzüm bahçeleriyle bezeli yolları aşarak geldiğimiz nokta bu defa Zeytin Dağı oldu. Adım attığımız ilk anda adından da beklenildiği üzere zeytin ağaçları bizleri karşıladı. Burası Mescid-i Aksa’nın her yönüyle izlenebildiği en eşsiz yer. Altın kubbesi ile Kudüs’ün her yerinden fark edilen Kubbetü’s Sahra buradan bir başka güzel görünüyor insana. Burası yalnızca insanı büyüleyen manzarası ile öne çıkmıyor. Hristiyan ve Yahudiler için de kutsallık atfedilen, önemsenen bir yer. Hatta o kadar ki Zeytin Dağı’nın eteklerinde yer alan Yahudi Mezarlığı’nda yer bulmak neredeyse imkânsız, eğer defnedilebilecek kadar şanslı iseniz de milyon dolarları gözden çıkarmış olmanız şart. Tepeden aşağıya bakışlarınızı sağa yönelttiğimizde Rus mimarisinin tüm özelliklerini yansıtan Rus Kilisesi, Gethsemane Bahçesi yanibaşında Tüm Milletler Kilisesi ve doğruluğu İslam kaynaklarınca da onaylanan Hz. Meryem’in kabrinin bulunduğu inanılan yere inşa edilmiş olan kiliseyi görüyoruz. Ve tüm bu yapıların arasında biz yine yönümüzü sabah seherinde serinlediğimiz, bir vakit sonra kavuşmayı dilediğimiz Aksa’ya çevirerek seyre dalıyoruz.

Osmanlı Mührü Taşıyan Bir Liman Şehri Yafa

14 Temmuz sabahı başlayan olaylar hala sıcaklığını koruyorken, ümit ettiğimiz şey olmamış ve Akşa'ya giriş yasağı henüz kalkmamıştı. Gezi rotamız ister istemez farklılaşmış fakat bu süreçte gidip görülecek yerleri tamamlayıp Akşa için zaman ayırmak hepimize makul gelmişti. Bu sebeple 15 Temmuz sabahı hareket rotamız; Akdeniz'in serin ve masmavi sularının dalgalandığı, küçük ve sevimli bir liman şehri olan Yafa olmuştı.

Yafa'ya gitmek üzere hareket ettiğimizde yaşanan olayların etkisinin yanı sıra Yahudilerin Şabat günü olması hasebiyle hemen her yerde derin bir sessizlik hakimdi. Yafa'ya giden yol üzerinde oldukça ihtişamlı bir cami dikkatimizi çekti. Ve rehberimizden öğrendik ki Çeçen ve Arapların birlikte yaşadığı Ebu Ruş Köyü'nde inşa olunan bu cami, Çeçen Devlet Başkanı Ramazan Kadirov tarafından yaptırılmış. Mescid-i Akşa'dan sonra Kudüs topraklarında yer alan ikinci büyük camiymiş ve benzeri bir imtiyaz kimseye verilmemiş. Kudüs seyahatimiz boyunca bize eşlik eden hurma ve üzüm bahçelerinin kenarından uzanan yol nihayetinde Yafa'ya vardık. Bir liman kenti olan Yafa, Osmanlı hâkimiyetinde kaldığı süre boyunca Müslüman yerleşmeye açık olmakla birlikte şu an bölgenin sakinleri sadece İsraililer. İner inmez gözümüze ilk çarpan yapı, denizin hemen kenarında konumlanan bir cami oldu; El Bahr Camii. Yafa'nın en eski yapısı olduğu tahmin edilen cami, uzun yıllar denizcilerin uğrak mekânı olduğu gibi tüm zarafetiyle ilk günkü yapısını muhafaza ederek ayakta kalmayı başaramamış. Kentin asıl dokusunu Osmanlı döneminde kazandığını söylemek mümkün. Sultan II. Mahmud döneminde inşa edilen bazı merkez ve dini yapıları barındıran kentin en muazzam yapısı hiç şüphesiz Mahmudiye Külliyesi. Külliye içerisinde yer alan cami halen ibadete açık. Taşların dile gelip konuştuğu bu külliye, Osmanlı'nın Yafa'ya ölümsüz bir hediyesi... Kentin unutulmaması gereken simgelerinden bir diğeri de Sultan II. Abdülhamid'in tahta çıkışının 25. Yılı münasebetiyle inşa edilen Saat Kulesi.

El Halil

Yafa'nın eşsiz manzarası ve tarihi dokusu içinde geçirdiğimiz dakikaların ardından Batı Şeria'da yer alan bir başka durak olan El Halil'e doğru yola çıktık. Ağırıklı olarak Müslüman nüfusun yaşadığı bir yer olan El Halil, aynı zamanda Yahudilerin 4 kutsal şehrinden biri olarak biliniyor. Zira Hz. İbrahim Makamı olarak anılan ve içerisinde 6 makamı barındıran Halillü'r Rahman Külliyesi, hem Müslümanlar ve hem de Yahudiler tarafından kullanılan bir mekân. Buraya giriş için adım attığımızda karşılaştığımız sahne hepimizi derinden etkiliyor. Öyle ki mekâna giriş tek tek döner bir parmaklıktan geçmek suretiyle mümkün. Polislerin gözetiminde ve oldukça onur kırıcı bir biçimde... Burada öğle namazını kıldıktan sonra şehrin içini gezmek üzere yola çıktık. Taş evler ve dar sokaklar arasından hediyelik eşyaların satıldığı küçük dükkânlarla ulaştık. Burada yaşayan insanlara küçük bir destek de bizden olsun niyeti ile bir şeyler satın aldık. Ve fark ettik ki Türkler burada da çok seviliyor. Burada yaşayan halkın güç şartlar altında yaşam mücadelesi verdiğini söylemek mümkün. Maddi zorlukların yanında başımızı yukarıya kaldırdığımızda gördüğümüz ve ilk anda anlam veremediğimiz örtü ve teller mevcut. Rehberimizin anlatımlarından idrak ediyoruz ki İsraili yerleşimciler burada Filistinlileri bezdirmek amacıyla üstlerine çöp, taş ve ellerine ne geçerse aşağıya atıyor. Buna mukabil bir önlem olarak çarşılarının üstünü örten bu teller, yaşadıkları güçlüklerle rağmen dimdik ayakta kalabilmenin nasıl zor ve ne kadar anlamlı olduğunun en acı göstergesi...

Beytullahim ya da Betlehem

El Halil'de karşılaştığımız manzaralar üzerine düşünceye dalarken Kudüs'e yaklaşık yarım saat mesafede yer alan Beytullahim'e doğru yol almaya başladık. Kente girdiğimizde devasa bir meydan ve hareketli bir doku ile karşılaştık. Meydanın etrafı hediyelik eşya ve deri ürünleri satan dükkânlarla bezeli, kente ait aranılan hemen her şeyi buralarda bulmak mümkün...

Meydan iki ana yapı ile çevrelenmiş durumda. Bu yapılardan ilki ikindi namazını kılmak için uğradığımız Hz. Ömer Camii. Meydanın camiye karşılık gelen diğer yüzünde yer alan devasa yapı ise Hz. İsa'nın doğduğuna inanılan yere inşa edilen Kutsal Doğuş Kilisesi. Hristiyanlar için en kıymetli mekânlardan biri olan kilisede adım atmak ve ilerlemek neredeyse imkânsız. Hızlıca ve imkân dâhilinde gerçekleştirdiğimiz bu ziyaretten sonra şimdiki rota, umduğumuzu bulma duasıyla Kudüs olacaktı...

Kudüs'te Son Gece

Gün içinde yaptığımız ziyaretlerin ardından otelimize vardığımızda beklediğimiz müjde olmasa da yüzümüzü güldüren bir haberle karşılaştık. 14 Temmuz'dan itibaren girişlere kapatılan Eski Şehir'e küçük gruplar halinde ve kontrolden geçmek suretiyle giriş artık mümkündü. Bu haberi alır almaz adeta ilk günkü heyecanla yine Şam Kapısı'na doğru yöneldik. Ana caddeye çıkmadan evvel gerçekleşen kontrolün ardından Şam Kapısı önündeki ikinci bir aramayla ve herhangi bir güçlükle karşılaşmaksızın Eski Şehre tekrar adım attık. Bu kez bambaşka duygularla fakat bu defa Aksa'ya çıkmayan yollardan ilerlemeye başladık. Eski Şehir dört çeyrek yapıya bölünmüş durumda. Müslümanlar, Hristiyanlar, Yahudiler ve Ermeniler kendilerine ait mahallelerde yaşamaya devam etmekte. Normal şartlarda dükkânların yer aldığı, hareketliliğin gözlemlendiği bu mekânlarda şimdi inanılmaz bir sessizlik hüküm sürüyordu. Yanımızdan geçen kimseler ya bizim gibi ziyaret için gelen turistler ya da Siyah takım elbiseleri, siyah şapkaları ve uzun zülüfleri ile hızlı adımlarla ilerleyen Yahudilerdi. Yaşanan bu derin sessizliğin belki tek güzel yanı bu dokuyu tüm ihtişamıyla soluyabilmek oluyordu. Eski Şehir içinde ilerlemeye devam ederken şu an Ermeni Katolik Patrikhanesi olarak kullanılan ve Hürrem Sultan tarafından inşa ettirilen imarethane ile Selahaddin Eyyubi tarafından yaptırılan Akıl Hastanesi'ne rastlıyoruz. Ve bir kez daha buradaki izlerimize şükrediyor ve yeniden kavuşma duası ile adım adım ilerliyoruz. Vardığımız nokta Osmanlı arşiv belgelerinde Kamame olarak zikredilen, Doğuş Kilisesi olarak da bilinen Kıyamet Kilisesi oldu. Hristiyan dünyasında çok önemli bir yere sahip olan kiliseye adım attığımızda bizi tıpkı sokaklardaki gibi derin bir sessizlik karşıladı. Rutin devam eden bir günde burada adım atmanın dahi zor olduğu düşünülürse bizim için bu sakinlik bir şanstı. Kilisede bizi karşılayan ilk detay hemen girişte yer alan ve Hz. İsa'nın çarmıhtan indirilerek yatırıldığına inanılan yatay dikdörtgen bir yapı oldu. Öyle ki hemen arkasında bu sahne resmediliyordu. Oldukça büyük ve özenle işlenmiş detaylarla bezeli olan kilisenin bir kısmında girişte bekleyen din görevlisinin kıyafetinin uygun bulması halinde girebileceğiniz Hz. İsa'nın defnedildiği ve tekrar dirildiği yer olduğuna inanılan bir küçük oda bulunmakta. Kilise bu önemine binaen yüzyıllar boyunca uğruna tartışmaların ve güç savaşlarının yaşandığı bir mekân aslında. Ve şu an buradaki huzur ve esenlik Sultan Abdülmecid'in fermanı üzere sürmekte. Kilisenin kapıları her akşam 2 müslüman ailenin soyundan gelenlerce kilitlenerek her sabah yine onlar tarafından açılmaya devam edilmekte. Geçmişten

günümüze devam eden bu gelenek Müslüman toplumların diğer din mensuplarına karşı oynadığı hakemlik rolünü de en güzel şekliyle göstermekte...

Buradaki ziyaretimizi de bitirdikten sonra kilisenin hemen karşısında bulunan Hz. Ömer Camii'ne selam ederek Burak Duvarına ilerledik. Buraya vardığımızda hava yavaş yavaş kararıyor ve bir duvar ardından bakabildiğimiz Kubbetü's Sahra olanca ihtişamı ve ışıltısıyla parlıyordu. Elimizi uzatsak dokunacakmışız gibi bizi şimdi sadece buradan Mescid-i Aksa'ya bakabiliyor ve bunun için dahi şükrediyorduk.

Sağımızda kurşun kubbesiyle El Aksa, solumuzda mavi ve

sarının bütün tonlarını etrafa saçan Kubbetü's Sahra ve ortada bizim Burak Duvarı olarak tanımladığımız Yahudilerin Hz. Süleyman Tapınağından ayakta kalan son parça olduğuna inanarak duaya durdukları Ağlama Duvarı... Hüzünle ve günlerdir içimizi yakan özlemle bezenmiş bakışlarımızı burada asılı bırakarak uzaklaşıyoruz.

Buradaki son gecemiz olduğuna inanmakta her ne kadar güçlük çeksek de gerçek böyleydi. Gelirken tasarlanan ve burada elde avuçta kalan birbirinden çok farklıydı. Tüm bu duygularla hiç olmazsa Eski Şehir içindeki bir mescitte yatsı namazı kılmaya niyet ettik. Eski Şehir'in askerlerce nöbet tutulan köşe başlarından ilerleyerek mescidin önüne geldik. Burada bizi bekleyen bir grup insanın da talebiyle namazımızı mescid dışında, İsrail askerlerinin önünde kılmaya karar verdik. Düşününce çok çılgınca ve cesaret isteyen bir eylem gibi gelebilir fakat geçirdiğimiz 3 günün bize gösterdiğinden anladığımız kadarıyla burada yaşayan insanların en güçlü ve etkili silahı işte tam da bu vakur ve yılmaz duruşlarıydı. Elden ele uzanan

seccadeler yerlere serilirken İsrail askerleri ile yaşanan küçük bir arbede sonrasında tarifi imkânsız duygularla hep birlikte namaza durduk. Rabbin huzuruna çıkan her müslümanın yaşadığı o heyecan biz de bu defa katlanarak dört bir yanımızı sarmıştı. Bizden olan ama bize uzak bırakılan, yanibaşımızda fakat hasreti içimizi dağılayan mekânları barındıran bu topraklarda belki de hayatımızın en unutulmaz secdesine varıyorduk...

Günlerdir yaşadığımız olağan dışı süreç hepimizi derinden etkilemişti. Belki bugün diyerek uyandıığımız her sabah umutlarımız zedelenmişti. Bu son gece kulağımıza gelen bir habere göre Mescid-i Aksa yarın öğle namazı ile tekrar açılacaktı. Fakat sorun şu ki bu gece Kudüs'te son gecemizdi. Bir küçük umutla sefer saatimizde değişiklik yapılabilir mi çabasına düşüldü ama bu da sonuç vermedi. Artık bir kez daha Aksa'nın avlusuna adım atma hayali bizim için tamamen bitmişti. Bu duyguyu içimize yedirmek zor olsa da gözümüz arkada kalsın, kardeşlerimiz bu kutsal mekândan ayrı tutulmasın diyerek dua etmekten başka elden gelen bir şey yoktu.

Kudüs'te bir seher vakti...

Bu defa kavuşmaya değil ayrılığa, hiç dinmeyecek bir hasrete uyanma vakti...

Son günümüzde elimizde kalan birkaç saati Eski Şehir'in etrafında göremediğimiz yerleri ziyarete ayırdık. Şam Kapısından son defa içeriye adım atarak yol boyunca ilerledik.

Yönümüz bu kez Aslanlı Kapı...

Buradan aşağıya inen yolda Babürrahme Mezarlığı olarak isimlendirilen en eski Müslüman mezarlığına selam ederek yol boyunca ilerlemeye devam ettik. Evvela doğruluğu İslam kaynaklarınca da onaylanan ve Hz. Meryem'in kabrinin bulunduğu inanılan yere inşa edilen kiliseyi ziyaret ettik. Birkaç adım ötede yer alan ve Hz. İsa'nın havarileri ile son kez bir araya geldiği Gethsemane Bahçesine adım attık. Buranın huzur veren köşelerinde soluklanarak son ziyaret yerimiz olan Tüm Milletler Kilisesi'ne geçtik. Buradan dışarıya attığımız adım bizim için ayrılığa giden yolun sayılı adımlarındandı. Ve son bir kez daha Eski Şehir'in taş döşeli yollarına yöneldik...

İşte şimdi geldiğimiz yoldan ve fakat bambaşka biri olarak dönme vaktiydi. Otobüsümüzün penceresinden son kez baktığımız yer ilk gün bizi selamladığı haliyle hafızamıza kazınsın istediğimiz Mescid-i Aksa oluyordu.

Özlemekler kavuşmak içindi ve her ayrılığın bir vuslatı vakiydi... Ve şimdi Ey Aksa sen ki özlem duyulanların en nazlısı ve en güzeli...

Semanda özgürce kanat çırpıp kuşlar şahit olsun ki gönlüm sana düştüğü gibi yolumda sana tekrar düşün diye dilimdeki dua hiç dinmeyecekti...

PROJELERİMİZ

Bir su damlası umut

Bir kuyu su hayat

Ensar Vakfı Kız Yurtları bu sene “Su Kuyusu” projesi başlattı. Proje için yurtlarımızda kalan öğrencilerimiz, tarafından bez çanta, defter ve kendi el emekleriyle anahtarlık yapıldı. Daha sonra yapılan malzemeleri Kültür - Sanat Günlerinde, Ensar Vakfı Genel Kurulu’nda ve çeşitli Ensar Vakfı etkinliklerine gelen misafirlere satıp, kazandıkları parayla “Çad” da su kuyusu açıldı. Bu proje sayesinde açlıktan, susuzluktan hayatını kaybeden bebeklere bir nebze olsun su serpilmiş oldu. Su kuyusu vesilesiyle artık bölgenin yerli halkı hem içme hem de kullanma suyundan rahatlıkla istifade edebiliyor. Biz de bu hayra vesile olan su kuyusu açılması için gönülden destekleyen kardeşlerimize teşekkür ediyoruz.

Öğrenci Değişim Programı

e
ensar
vakfı

Geçtiğimiz aylarda Ensar Vakfı, Fatih Sultan Mehmet Üniversitesi ve Kazakistan Ahmet Yesevi Üniversitesi arasında bir protokol imzalandı. Bu protokolde Ahmet Yesevi Üniversitesi'nden gelen öğrenciler, öğrenci değişim programı vasıtasıyla Fatih Sultan Mehmet Üniversitesi'nde %100 burslu olarak eğitim hakkı kazanmakta, konaklama imkânını ise %100 burslu olarak Ensar Vakfı Yurtları karşılamaktadır.

İyilik ve Sağlık Yolunda Hep Birlikteyiz!

Yeryüzü Doktorları'nın yürüttüğü uluslararası projeler ve özellikle eğitim programları kapsamında Ensar Vakfı ile geçtiğimiz aylarda bir protokol imzalandı.

Bu protokolde Ensar Vakfı, projeler ve eğitim hususunda Türkiye'ye gelen öğrenci ve kursiyerlerin konaklama ve beslenme ihtiyaçlarının karşılanması noktasında destek verecektir.

Yeryüzünde herkes aynı imkân ve şartlara sahip olsun diye çabalayan Yeryüzü Doktorları ile Ensar Vakfı arasında yapılan protokol 2017-2018 eğitim ve öğretim döneminde uygulanmaya başlayacaktır.

